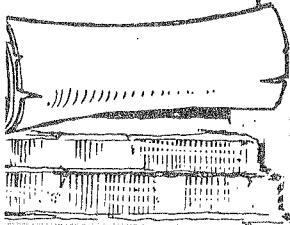
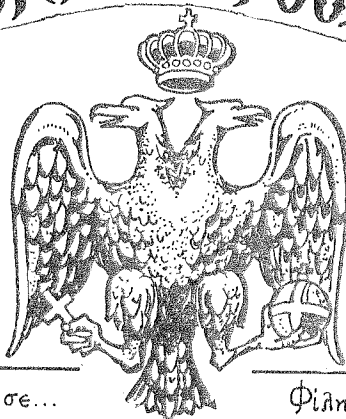

«Ἡμεῖς τοὺς θε-
σμούς τῶν Πατέ-
ρων φυλάττομεν,
ἡμεῖς τοὺς προ-
σπιθέντας ἢ ἀφαι-
ροῦντας τι ἐκ τῆς
Ἐκκλησίας ἀνα-
θεματίζομεν»

Σ' Οἰκουμένη Σύνοδος

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε...

Φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1982 ΕΤΟΣ ΛΣΤ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 788
Τιμὴ φύλλου δρχ. 10 — Γραφεῖα: Κάνιγγος 32-ΑΘΗΝΑΙ τηλ. 3628280

Ἡ Βάπτισις. Ἱ. Μονὴ Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 3628280

Ίδιοκτησία: Γ.Φ.Τ. Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος

Υπεύθυνος Συντάξεως: † Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Μπαρδάκας Αἰτωλίας 62 —
Ἀγ. Παρασκευὴ Ἀττικῆς, Τηλ. 6516221

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπή: † Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος

† Ὁ Πατρῶν Θεόφιλος

† Ὁ Ἀχαρνῶν - Ν. Ἰωνίας Ἀθανάσιος

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Παπανικολάου, Ἱπποκράτους 58. Τηλ.
3624728 - 3627413.

Συνδρομαί: Ἑσωτερικοῦ δραχμαὶ 200 ἐτησίως

Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 20 ἐτησίως

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, συνελθοῦσα τὴν 18.11.81, ὁμόφωνα ἀπεφά-
σισεν τὴν ἀνάθεσιν ἐπιμελείας καὶ ἐκτυπώσεως τῶν Ἡμεροδεικτῶν τσέ-
πης τοῦ ἔτους 1983 ὡς καὶ τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸν Παν/τον
Ἀρχιμανδρίτην πατέρα Εὐθύμιον Μπαρδάκαν. Κοινοποιηθείσης τῆς ἀπο-
φάσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτοκ. 1537 ἐπιστολῆς τοῦ Μακαριωτάτου
Ἀρχ/που ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἀνέλαβεν οὗτος τὰς εὐθύνas διὰ τὴν καλλιτε-
χνικὴν καὶ πνευματικὴν ποιότητα τῶν ἀνωτέρω ἐντύπων.

Διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀποστολῆς τῆς ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, προ-
σκαλοῦνται ἅπαντες οἱ δυνάμενοι εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ νὰ συμβάλλουν
διὰ τῆς οἰκονομικῆς καὶ πνευματικῆς βοηθείας.

Διὰ συνεργασίαν πνευματικὴν - συγγραφικὴν - εἰδησεογραφικὴν κ.λ.π.
δέον νὰ ἀπευθύνεσθε εἰς τὸν ὑπεύθυνον ἐπὶ τῆς ὕλης Ἀρχιμανδρίτην
Εὐθύμιον Μπαρδάκαν Τυπογραφεῖον Γ. Παπανικολάου Ἱπποκράτους 58
Ἀθῆναι - Τηλ. 6516221.

Διὰ οἰκονομικῆς φύσεως θέματα, εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Γραφείων τῆς Ἱ.
Συνόδου, Κάνιγγος 32. Τηλ. 3628280.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ βοηθοῦν εἰς τὴν διεκπεραίωσιν,
καὶ ταχυδρομικὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ νὰ μᾶς τὸ ἀναγγέλουν εἰς
τὴν διεύθυνσιν ἢ τὸ τηλέφωνον τοῦ ὑπευθύνου ἐπὶ τῆς ὕλης.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἀνωτέρω ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος ἐν μέσῳ Ἀρχιερέων μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμ. Σταυροῦ. Τὰ πλήθη ἐν καταφανῇ συγκινήσει ἀκολουθοῦν. Διακρίνονται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἀρχίτου ὁ Πειραιῶς κ. Γερόντιος, ὁ Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος, ὁ Χίου κ. Στέφανος, ὁ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος. Ἐξ ἀριστερῶν ὁ Πατρῶν κ. Θεόφιλος, ὁ Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, ὁ Βοιωτίας κ. Γεράσιμος.

Μεγαλοπρεπῶς καὶ μετὰ πάσης λαμπρότητος, ἐορτάσθησαν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια καὶ ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὀλίγας φορὰς συναντᾶται τοσαύτη μεγαλοπρέπεια εἰς τὴν ὅλην ἱεράν πομπὴν ἣν ἐπλαισίωσαν μετὰ ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ τὰ πρόσωπα τῶν πιστῶν τέκνων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Τελετῆς κατηρτίσθη κατόπιν συσκέψεως ἐπιτροπῆς ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῇ ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Φιλίππου, ὁ πλησιέστερος πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ Πειραιῶς εὕρισκόμενος ἐξελέγη ἵνα τελεσθῇ ἡ Θεία Λειτουργία. Ὡς λειτουργὸς Ἀρχιερεὺς ὠρίσθη ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ εὐλαβῶν

Ἱερέων. Ὡς ὁμιλεῖται διὰ τὰ ἐξάρουν τὰ τῆς ἐορτῆς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία δημοσιεύεται ἐνταῦθα, καὶ ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος, ἡ ὁμιλία τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον. Τελετάρχαι οἱ Ἀρχιμανδρίται π. Βασίλειος, π. Καλλίνικος καὶ π. Εὐθύμιος. Τὸν χορὸν τῶν Ἱεροψαλτῶν διηύθυνε ὁ Πρωτοψάλτης κ. Ἰωάννης Σιμεωνίδης.

Μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν ἐσχηματίσθη μεγαλοπρεπὴς πομπὴ τῆς ὁποίας προηγεῖτο ἡ Σημαία καὶ ἡκολούθουν εὐσταλεῖς νέοι καὶ νέαι με ποικίλας Ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας. Τούτων ἡγεῖτο ἡ ἀκούραστος διακόνισσα Εὐθυμία Σπανοῦ. Ἠκολούθουν τὰ λάβαρα, τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ ὁ Ἱερὸς κληρὸς. Ἐπικεφαλῇς ὄλων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων: Πειραιῶς κ. Γερωντίου Πατρῶν κ. Θεοφίλου, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, Χίου κ. Στεφάνου, Βοιωτίας κ. Γερασίου, Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου καὶ ἄνω τῶν 50 Ἱερέων.

Εἰς ὅλον τοῦτο τὸ μεγαλεῖον, τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιτυχίας, χωρὶς ὑπερβολῆς, ἔθεσεν ἡ παρουσία τῶν μελῶν τοῦ ἱδρύματος Ἀγίας Τριάδος, με πνευματικὸν ἀρχηγὸν τὸν ἄξιον καὶ δραστήριον Ἀρχιμανδρίτην π. Διονύσιον Καλάργυρον. Προεπορεύετο ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ ἱδρύματος τούτου ἡ ὁποία ἐν τῷ προσώπῳ τῆς διευθυντρίας καὶ μαέστρου ἀπεκόμισε τὰ θερμότερα συγχαρητήρια ὄλων, διὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἄψογον ἐκτέλεσιν τῶν ὕμνων.

Ἡ Ἱερὰ λειτανία ἔφθασεν εἰς τὴν ἐξέδραν τῆς παραλίας ὅπου τὰ συρρεύσαντα πλήθη εἶχον προκαταλάβει τὰς περιόπτους θέσεις τῆς ξηρᾶς ἐνῷ ἄλλοι ἐπέβησαν εἰς τὰ ἐκατέρωθεν τῆς ἐξέδρας προσαραγμένα πλοῖα.

Ἡ στιγμὴ καθ' ἣν φαλλομένου ἐκ τρίτου τοῦ «Ἐν Ἱερδάνῃ βαπτίζομένου σου Κύριε», κατεδύετο ὁ Σταυρὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἦτο Μυσταγωγική. Καὶ ὅταν ἐπίσης ζευγὸς περιστερῶν ἐξαπελύθη ἐνῷ ἐψάλλετο «Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει Περιστερᾶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές», πλοῖα δὲ τινὰ ἐκεῖ πλησίον προσωρμισμένα, διὰ σφυριγμῶν ἐχαίρετιζον τὴν Κατάδυσιν, ρίγη συγκινήσεως ἡσθάνοντο πάντες. Τὴν στιγμὴν ταύτην μετεφέρετό τις νοερῶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς συνωστιζόμενος παρὰ τὴν ἐξέδραν παρηκολούθει πᾶσαν τὴν τελετὴν καὶ τὸν Ἀγιασμόν μετὰ πρωτοφανοῦς κατανύξεως καὶ εὐλαβείας ἀνταλλάσσων ἐγκαρδίου εὐχὰς καὶ χαιρετισμοὺς.

Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου ἁγιασμοῦ, ἡ πομπὴ διὰ τῶν ἰδίων ὁδῶν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Φιλίππου, ὑπὸ ἀπεριγράπτους πανηγυρισμούς. Πρὶν δὲ γίνῃ ἡ ἀπόλυσις, ὁ Μακαριώτατος, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡὐχαρίστησε τὰς Πολιτικάς, Δημοτικάς καὶ Ἀστυνομικάς Ἀρχάς, αἵτινες εὐχαρίστως προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας των, διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὸν ἐν γένει πανηγυρισμὸν εὐχρηθεῖς αὐτοῖς τὰ προσήκοντα. Οὕτως ἔληξεν ἡ λαμπρὰ Τελετὴ καὶ ἐπίσημος ἐκδήλωσις ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

«Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅσον ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τοῦτον (τὸν Πατριάρχην) καὶ ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους (τοὺς λατινόφρονας), τόσο προσεγγίζω τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἁγίους, καὶ ὅσον περισσότερον χωρίζομαι ἀπὸ αὐτοὺς, τόσο περισσότερον ἐνοῦμαι μετὰ τὴν ἀλήθειαν».

Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Σεβασμιώτατοι καὶ Ἱερώτατοι Ἱεράρχαι.

Ἱερά καὶ Θεηγόρος Παρεμβολὴ τοῦ ἀγωνιζομένου Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου, μετὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ Σώματος τῶν Μοναζόντων καὶ Μοναζουσῶν. Περιούσιε, πιστὲ καὶ ἀκατάβλητε Λαὲ τοῦ Κυρίου.

«Ἄφεςιν πηγάζων τοῖς ἐξ' Ἀδάμ, ὁ τῆς ἀφθαρσίας ἀνεξάντλητος ποταμός, ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βαπτίζεσθαι θελήσει, ἀντλήσωμεν οὖν πάντες ὕδωρ σωτήριον».

Διὰ τοῦ χαροποιοῦ τούτου μεγαλυναρίου τῆς ἡμέρας προσκαλούμεθα σήμερον, οἱ φιλέορτοι πιστοί, ἵνα συνεορτάσωμεν μετὰ τῆς Μητρὸς πασῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, τὸ λαμπρὸν γεγονός τῆς Τριαδικῆς Ἐπιφανείας ἐπὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα καὶ καθαγιάσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὕδατα καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν, τὰς βαλλομένας ὑπὸ παντοίων πειρασμῶν καὶ δοκιμαζόμενας ὑπὸ ποικίλων δοκιμασιῶν.

Αἱ ἀγιώταται τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις, ἀποτελοῦν ὑπόθεσιν ἀληθοῦς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας, ὕμνωδίας, καὶ ὁμολογίας τῶν ἐξαισίων, ἅτινα ἐποίησεν ὁ Πανάγαθος Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο χαρὰ ἀνέκφραστος ἐκέχυται σήμερον ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Πολὺ ὀλίγα θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν, τί σημαίνει, *«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί»*, ἐὰν ἔλειπεν ἡ Θεοφώτιστος ἀνάλυσις καὶ ἐρμηνεία τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας Ἀποστόλων, Διδασκάλων, Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν. Ὁδοδεῖκται τῆς ζωῆς μας καὶ λαμπτῆρες τρισήλιοι διὰ τὴν ἐπὶ γῆς πορείαν μας, καὶ τὴν ἐρμηνείαν τῆς δι' ἡμᾶς Θείας Ἐπιφανείας, εἶναι οἱ πανηγυρικοὶ λόγοι Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Βασιλείου τοῦ Οὐρανοφάντορος τοῦ Μεγάλου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀλλὰ καὶ Γρηγορίου Νύσσης, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τόσων ἄλλων Θεοκινήτων Πατερικῶν γλωσσῶν, καθὼς καὶ ἡ συναρπαστικὴ ἐπίκαιρος ὕμνολογία ὑπὸ τῶν μεγάλων μελουργῶν, Κοσμᾶ τοῦ Ἀγιοπολίτου καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Αἱ διδασχαὶ των ἃς διανοίξουν τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς μας, εἰς διαπίστωσιν καὶ πραγμάτων τῆς ἀπεράντου πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, τοῦ Θεοῦ Ὅστις *«ἐφανερώθη ἐν σαρκί»* Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Θαῦμα ὑπερβαῖνον πᾶσαν γνῶσιν καὶ νοῦν!

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει τὸ ἀπαραίτητον τῆς προσλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, παρὰ Κυρίου, διότι «τὸ ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον ἐστίν, ὃ δὲ ἔνεται τῷ Θεῷ τοῦτο καὶ **ΣΩΖΕΤΑΙ**». Καὶ συμπληρώνει ὁ Ἱερὸς Πατήρ. «Τὸ μὲν καταβῆναι δεῖ Θεὸν πρὸς ἡμᾶς, τὸ δέ, ἡμᾶς ἀναβῆναι καὶ οὕτω γενέσθαι κοινωνίαν Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους τῆς ἀξίας συγκιρναμένης».

Ἐνταῦθα λοιπὸν διαπιστούμεν καὶ ἀναγνωρίζομεν τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν **ΘΕΩΣΙΝ** τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητήν.

Τί λοιπὸν ἀπορρέει ὡς καθῆκον δι' ἡμᾶς τοὺς χαριτωθέντας διὰ τοιαύτης σωτηριώδους τιμῆς καὶ σωστικῆς ἀνυψώσεως; Ἡ ἀπόλυτος καὶ ἄνευ ἐνδοιασμῶν ἢ ἐπιφυλάξεων ἢ καθυστερήσεων, εἰλικρινὴς ἀφοσίωσις καὶ ἀπόλυτος ἀποδοχὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου καὶ μάλιστα ἔμμονή, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, εἰς τὰ ἅγια κελεύσματα τῆς ὅλης χριστιανικῆς διδασκαλίας. *Καὶ ὄχι ἐπιλογὴ ἐνίων*

διδασκαλιῶν καὶ ἀποδοχὴ αὐτῶν καὶ περιφρόνησις τῶν ὑπολοίπων ὡς τινες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας πράττουν.

Διότι κατὰ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλόν, «*Ὁρθόδοξος πίστις εἶναι ἀποδοχὴ καὶ ὁμολογία ὁλοκλήρου τῆς Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐχὶ ἐπιλογὴ ἐξ' αὐτῆς, κατὰ τὰ προσωπικά μας συμφέροντα*».

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες.

Σήμερον καὶ πάλιν διὰ πολλοστήν φοράν εἰς τὸ φιλόξενον ἐπίνειον τοῦ Πειραιῶς ἐπιτελοῦμεν τὸν καθιερωμένον ἀγιασμὸν τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Εορτὴ μεγάλη, καὶ πανηγυρὶς λαμπρὰ δι' ἡμᾶς τὰ πιστὰ τῆς Ἀκαينوτομή-του Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τέκνα, εἰς τὰ ὁποῖα παρέχεται ἡ εὐκαιρία τῆς διατρανώσεως, τοῦτο μὲν, τῆς ἐμμονῆς ἡμῶν εἰς τὰς Πατρῴας Παραδόσεις, τοῦτο δέ, τῆς διακηρύξεως, διὰ τῆς παλλαϊκῆς ταύτης παρουσίας ὅλων, τῆς ἀποφάσεως ἡμῶν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ποθητὸν τέρμα, τῆς ἐπικρατήσεως δηλονότι τῆς καθαρᾶς καὶ ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας καθ' ἅπασαν τὴν Θεοφρούρητον Πατρίδα ἡμῶν.

Πρὸς ὑμᾶς, ἐκλεκτὲ καὶ πιστὲ λαὲ τοῦ Κυρίου, κάμνω ἔκκλησιν, ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξαμένου Βάπτισμα παρὰ τοῦ Ἰωάννου, ΕΜΜΟΝΗΝ – ΠΙΣΤΙΝ ΑΚΛΟΝΗΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΗΛΩΣΙΝ εἰς τὰ παραδεδομένα ἡμῖν παρὰ τῶν ἀοιδίμων Προμάχων καὶ ἀγωνιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, **ΩΝ Η ΜΝΗΜΗ ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΓΗΡΩΣ**. Προσήλωσιν λέγω τώρα, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, διότι ἡ πολιορκία τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος ὑπὸ παντοίων δεινῶν καὶ κακῶν εἶναι πλέον ἀφόρητος.

Ἡ ὕπουλος καὶ ἐπάρατος Μασσωνία, ἀόρατος δημιουργὸς πλείστων κακῶν, υποβλέπει καθημερινῶς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δημιουργεῖ κακὰ ἐπὶ κακῶν.

Λοιπὸν; Τί δεόν γενέσθαι; **ΑΦΥΠΝΗΣΙΣ ΠΑΝΤΩΝ ΗΜΩΝ! – ΕΓΡΗΓΟΡΣΙΣ** ὅλων τῶν ὑγείων δυνάμεων τῆς Πατρίδος μας πρὸς διαφύλαξιν τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Καὶ τοῦτο θὰ συμβῇ ὅταν ἡμεῖς εἴμεθα ΕΝΩΜΕΝΟΙ καὶ ΑΔΕΛΦΩΜΕΝΟΙ, οὐχὶ συμβατικῶς καὶ κατ' ἐπίφασιν, ἀλλ' ἀληθῶς καὶ ἄνευ ὑστεροβούλων σκέψεων ἢ σκοπιμότητος.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὑπευθύνως, ὡς προσωπικῶς ἐπιποθοῦντες, καὶ εἰλικρινῶς ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ ταύτης ἁπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων δυνάμεων, ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι:

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ ΟΡΙΣΤΙΚΗ τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅταν τοῦτο βεβαίως ἐπιτευχθῇ ἐπὶ τῇ **ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΠΑΛΛΑΙ ΑΓΙΟΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ!** Ναὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ.

Ὅταν ἕκαστος ἐξ' ἡμῶν προσέλθῃ ἐν ταπεινώσει καὶ ἀναγνωρίζων τὸ κρίσιμον, τὸ κρισιμώτατον τῶν περιστάσεων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὑπὸ τὴν Σημαίαν καὶ τὸ Ἱερὸν Λάβαρον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νὰ ἀνασυντάξωμεν τὰς δυνάμεις καὶ ὁδεύσωμεν πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ὁρατισμῶν ἡμῶν.

Ἰδοῦ ὁ ἐν Ἰορδάνῃ Κύριος, ὑπὲρ ἡμῶν ταπεινωθεὶς ἀναμένει, ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, καὶ τὴν ἰδικήν μας ταπείνωσιν, χάριν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης τοῦ ἀδισσεΐστου καὶ Θεοῖδρύτου Θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὥστε ἄξιοι νὰ καταστῶμεν κληρονόμοι καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπιστρέφοντες τὸν ταπεινὸν πανηγυρικὸν τούτον λόγον ἡμῶν, ἀπευθύνομεν ἐκ προσώπου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, θερμοτάτας τὰς εὐχαριστίας πρὸς τὰς φιλοξένους καὶ εὐγενεῖς Δημοτικὰς, Λιμενικὰς, Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τοῦ

ἐπινείου εὐλογοῦντες δαψιλῶς τὴν δραστηριότητα αὐτῶν.

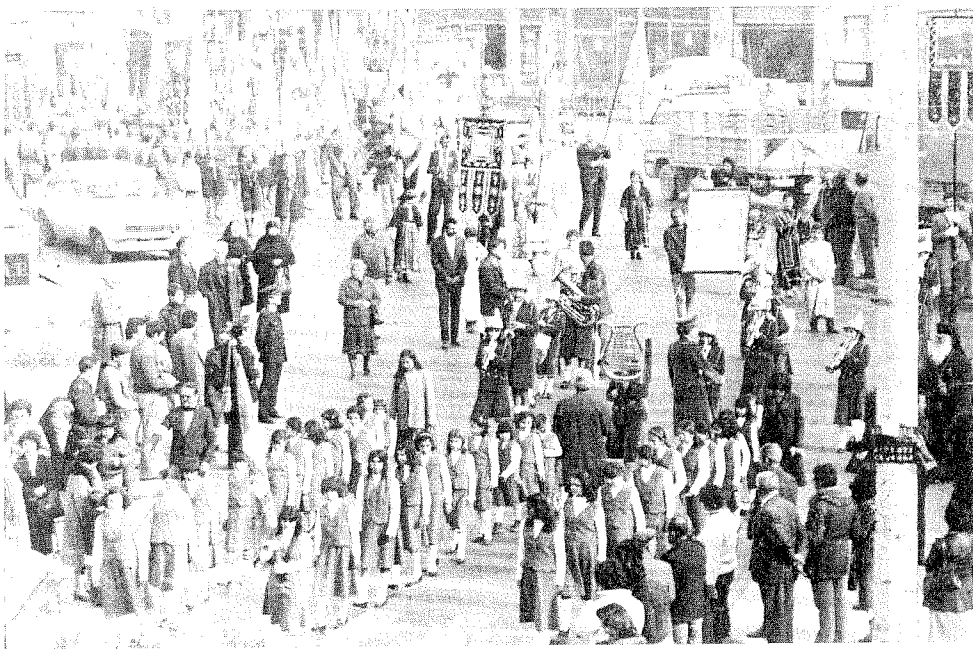
Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀξίους ἐκπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου διὰ τὴν λαμπρὰν καὶ ὑποδειγματικὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγυριν ταύτην, κ.κ. Ἀθαν. Κρίκον, Κατσιγιάννη, Μπουγάν, Βουγιουκλάκη, Ἀνερούσιν, Κατσιβαρδάκον, Τραγάκη, Νεράτζην.

Χάριτας ὁμολογοῦμεν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰ προσφιλῆ Σώματα ἀσφαλείας, ἅτινα κατ' ἔτος, προθύμως καταβάλλουν προσπάθειάς διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὴν ἱερὰν Λιτανείαν καὶ τὴν Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Καὶ τερματίζοντες τὸν πανηγυρικόν, πρὸς Σὲ αὐπευθύνομεν τὸν λόγον, πεφιλημένε καὶ ἄξιε λαὸ τοῦ Κυρίου, διότι ἀνυποχώρητος, ἐνθουσιώδης, ἀκαταγώνιστος καὶ εὐσεβέστατος πρὸ πάντων, ὁμολογεῖς καὶ κηρύττεις ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ, ΚΑΘΑΡΑΝ ΚΑΙ ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ.

Δέξου ὁμοῦ μετὰ τῶν πατρικῶν ἡμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν, καὶ τὴν διάθερμον ἰδιαιτέραν εὐχὴν, ὅπως ἐπὶ μήκιστον, ὄλβιον καὶ εἰρηνικὸν βίον, μετὰ παρησίας ὁμολογῆς καὶ προσκυνῆς καὶ λατρείης τὸ Πάντιμον καὶ Μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἡ ὡραία τελετὴ πλαισιωμένη ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Ἰδρύματος Ἀγίας Τριάδος Ν. Λιοσίων, υπογραμμίζει τὴν ἐπισημότητα τῆς ἡμέρας.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΗΜΕΡΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ότε ἐγεννήθη ὁ Κύριος, ἐβασίλευεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Ἡρώδης ὁ μέγας, ὅστις ἐπίεζε καὶ ἐτυράννει τὸν ἰουδαϊκὸν λαόν. Τόπος τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἐγένετο ἡ πόλις Βηθλεέμ, ὅπου ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Μαρίας, ἥτις ἦτο ἐγκυος, ἵνα ἀπογραφῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπηκόων κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ τότε μοναρχοῦντος Αὐγούστου Καίσαρος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχε κατάλυμα ἴδιον ἢ δημόσιον ἕνεκα τοῦ πολλοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε συρρεύσει εἰς τὴν Βηθλεέμ διὰ τὴν ἀπογραφὴν, ἠναγκάσθη νὰ καταλύσῃ ὁ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Μαρίας εἰς τι σπήλαιον, ὅπου ἦτο καὶ στάβλος ἀλόγων ζώων. **Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου!** Ἀνεκλίθη δὲ ἐπάνω φάτνης. Ἀλλ' ἐνῶ ἡ γῆ τόσον ταπεινῶς καὶ πτωχικῶς ὑπεδέχθη τὸν Σωτῆρα, ὁ οὐρανὸς τούναντίον μετὰ δόξης καὶ ἀγγέλων ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸ χαρμόσυνον καὶ μέγα γεγονός τῆς γεννήσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»** (Λουκ. β' 8-24).

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν γεραίρει τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπολυτικίου· **«Ἡ γέννησίς Σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ**

τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο Σὲ προσκυνεῖν τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους Ἀνατολή· Κύριε, δόξα σοι». —Καὶ ἀληθῶς διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἦλθεν ἡ ἀληθινὴ γνῶσις τοῦ Θεοῦ, παρῆλθε τὸ σκότος καὶ ἔλαμψεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, τὸ ἐξ ὕψους φῶς τὸ ἀληθινόν.

ΠΕΡΙΤΟΜΗ

Τὴν περιτομὴν ἀπαντῶμεν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφήν, ὅταν ὁ Ἀβραὰμ διετάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὸν υἱόν του Ἰσμαὴλ, εἰς τοὺς ἀνδρας ὅλους τῆς οἰκίας του, καὶ εἰς τοὺς σκλάβους του, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἀλλόφυλοι. Καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη ἐδόθη καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ.

Κατόπιν διὰ τοῦ Μωϋσέως ἐπανελήφθη ἡ διὰ τὴν περιτομὴν διάταξις (Ἐξόδ. ΙΒ', 44). Ὁρίσθη δέ, ὅτι μόνον οἱ περιτετμημένοι ἤμποροῦσαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Πάσχα. Καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἠδύναντο νὰ ἔχουν καὶ οἱ μετὰ Ἰουδαίων κατοικοῦντες ξένοι καὶ οἱ ἀργυρώνητοι δοῦλοι, ὅταν ἐπεριτέμνοντο.

Καὶ εἰς τὸ Λευϊτικὸν (ΙΒ', 3), ὅπως καὶ εἰς τὴν Γένεσιν, εὐρίσκομεν, ὅτι ἡ περιτομὴ τοῦ ἀρσενικοῦ παιδίου ἐγένετο τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. Τὴν δὲ ἡμέραν αὐτὴν καὶ

εδίδετο εἰς τὸ παιδίον τὸ ὄνομά του.

Ἡ περιτομὴ αὕτη ἐσυμβόλιζε ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ χρέος ἔχει νὰ περικόπῃ καὶ νὰ χαλινώσῃ τὰς σαρκικὰς του ὁρμὰς καὶ ὁρέξεις, ὅχι δὲ νὰ παρασύρεται καὶ ὑποδουλώνεται ἀπ' αὐτάς.

Καὶ ἦτο προϋποτύπωσης τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὴν προπατορικὴν ἀμαρτίαν καὶ μᾶς δίδει τὴν υἰοθεσίαν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Δι' αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι ἐκαυχῶντο διὰ τὴν περιτομήν, καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη τὰ ἐθεώρουν ἀκάθαρτα καὶ ξένα πρὸς τὸν Θεόν, ἐπειδὴ ἦσαν ἀπερίτμητα.

Ἡ διάταξις τῆς περιτομῆς ἐφηρμόσθη καὶ εἰς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, καθὼς μᾶς ἐξιστορεῖ ὁ Λουκάς, ἐγίνε δὲ ἡ περιτομὴ αὕτη εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ζήτημα ἐτέθη διὰ ποῖον λόγον ὁ Χριστὸς ἐδέχθη τὴν περιτομήν, ἐνῶ ἦλθε νὰ τὴν καταργήσῃ καὶ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Πολλὰ ἐξηγήσεις ἐδόθησαν τοῦ πράγματος. Ἀλλὰ τὸν χριστιανὸν φθάνει ἐὰν γνωρίζῃ ὅ,τι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπε διὰ τὸ βάπτισμά του. Ὁ Πρόδρομος τότε τὸν ἠμπόδιζεν, ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμεινε. Τί λέγων; ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ πᾶσαν δικαιοσύνην, ἥτοι νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς διατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἐφηρμόζοντο εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ· ἔδιδε δηλαδὴ μὲ τοῦτο ὁ Χριστὸς τὴν βεβαίωσιν ὅτι, ἂν καὶ Θεός, ἐπάνω ὅμως εἰς τὴν γῆν ἦλθε καὶ ὡς ἄνθρωπος, καὶ ὅτι, ὡς τοιοῦτος, πρὶν ἢ δοθῇ ὁ νέος νόμος τῆς χάριτος καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, χρέος εἶχε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον τὸν παλαιόν, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὁ μόνος ἰσχύων. Δύο λοιπὸν πράγματα ἡ περιτομὴ τοῦ Χριστοῦ μᾶς διδάσκει. Ἐν, ὅτι ἀληθινὰ εἶχε προσλάβει ἀνθρωπίνην σάρκα, καὶ ὅχι κατὰ φαντασίαν, ὡς εἶπαν κατόπιν οἱ αἰρετικοί· καὶ ἄλλο ὅτι χρεωστοῦμεν νὰ σεβώμεθα τοὺς

νόμους τοῦ ἔθνους μας, ἐφόσον δὲν ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἄλλους καλλιτέρους.

Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς περιτομῆς ἔφερε τὸν Ἰησοῦν ἐντὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ ἔδιδε τὸ διακριτικόν του ὄνομα. Καὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν πρώτην Ἰανουαρίου.

ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Βασίλειος ὁ Μέγας ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καπαδοκίας τὸ 329 μ.Χ. ἀπέθανε δὲ τὸ 379.

Ἡ πατρικὴ οἰκογένειά του, ἀπὸ τὰς πλέον διακεκριμένας, εἶχεν ὑποφέρει ἐπὶ τοῦ διωγμοῦ τοῦ Μαξιμίνου. Ἦτο δὲ ὁ Μαξιμῖνος ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Γαλερίου, καὶ εἶχε διορισθῇ ἀπ' αὐτὸν Καῖσαρ τῆς Ἀνατολῆς τὸ 305. Κατὰ τὸ 308 ἐγένινεν Αὐγουστος, ἥτοι Αὐτοκράτωρ, καὶ κατεδίωξε τοὺς Χριστιανούς σκληρότατα. Ὡστε ὁ Μέγας Βασίλειος ἀνετράφη εἰς οἰκίαν, ἡ ὁποία ἤξευρε ὅχι μόνον νὰ λατρεύῃ τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ νὰ πάσχῃ δι' αὐτόν.

Ἡ ἱστορία μᾶς διέσωσε τὸ ἀξιοσέβαστον ὄνομα τῆς πρὸς πατρός μᾶμμης του Μακρίνας. Αὕτη εἶχε ποτίσει τὰ νάμτα τῆς εὐσεβείας τὸν υἱόν της, καί, ἀφοῦ οὗτος ἐσχημάτισεν οἰκογένειαν, ἡ μεγάλη φροντίς καὶ ὁ διακαὴς πόθος της ὑπῆρξε τὸ νὰ ἐμφυσήσῃ τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐγγόνων της, διὰ νὰ πλάσῃ ἐξ αὐτῶν στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐνεργητικὴ καὶ πεφωτισμένη αὕτη γυνὴ εἶχε διδαχθῇ τὴν πίστιν ἀπὸ τὸν Γρηγόριον, τὸν ἐπονομαζόμενον Θαυματουργόν, διδάσκαλον τοῦ Ὠριγένους καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς πρώτους θαυμαστὰς τοῦ μοναχικοῦ ἀσκητισμοῦ. Ἀπ' αὐτὸν εἶχε καλλιιεργήσει τὴν ἀγάπην τῆς ἔξω τῶν πόλεων ζωῆς, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Βασίλειος κατὰ

τὴν μικράν του ἡλικίαν ἀνετράφη ἀπ' αὐτὴν εἰς ἐξοχικὴν διαμονήν.

Βασίλειος δ' ἐπίσης ἐλέγετο καὶ ὁ πατὴρ του καὶ λόγιος ἀνὴρ ἦτο, ἐργαζόμενος ὡς δικηγόρος καὶ διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς. Καὶ ἡ μήτηρ του Ἑμμέλεια, Θεοσεβὴς καὶ πρὶν, ἀνεδείχθη ἀκόμη θερμότερα εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην πλησίον τῆς πενθερᾶς της, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ ἐσεβάσθη.

Λέγεται ὅτι δέκα τέκνα ἐγέννησεν ἡ Ἑμμέλεια, πέντε υἱοὺς καὶ πέντε θυγατέρας. Γνωρίζομεν ὅμως μόνον μιᾶς κόρης τὸ ὄνομα, ἡ ὁποία ἦτο καὶ τὸ μεγαλύτερον τῶν τέκνων ὧν, Μακρίνα δ' ἐλέγετο ὅπως καὶ ἡ μάμμη της. Ἀπὸ τοὺς υἱοὺς μεγαλύτερος ἦτο ὁ Βασίλειος, γνωρίζομεν δὲ καὶ τρεῖς ἀδελφούς του, τὸν περίφημον εἰς θεολογίαν καὶ φιλοσοφίαν Γρηγόριον, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη ἐπίσκοπος Νύσσης, τὸν Πέτρον, ὅστις ἐγένετο ἐπίσκοπος Σεβαστείας καὶ τὸν Ναυκράτην. Καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ Μακρίνα ἐκηρύχθη ἁγία, ἅγιοι δὲ ἐπίσης ὁ Βασίλειος καὶ ὁ Γρηγόριος, ὅτι δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς οἰκογενείας μέλη ἐπραγματοποίησαν ζωὴν ἁγίαν, εὐρίσκομεν ἐν ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα καὶ διδακτικώτερα παραδείγματα οἴκου, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη τιμιώτερος ἀπὸ ἀνάκτορον, διότι ὑπῆρξεν ἐργαστήριον ἁγίων.

~~~~~

Θεασάμενος ὁ Σίμων, ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων δίδεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα, λέγων· Δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα, ὡς ἂν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας, λαμβάνει Πνεῦμα ἅγιον. Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος πρὸς αὐτόν. Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν· ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι· οὐκ ἐστὶ σοὶ μερὶς οὐδὲ κλῆρος τῷ λόγῳ τούτῳ.

(Πράξ. Η' 18)

~~~~~

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 30οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ Ἰησοῦ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὅστις ἦτο ἐξ ἡμῶν μεγαλύτερος τοῦ Σωτῆρος καὶ διέτριβεν ἀσκητεύων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύττων βάπτισμα μετανοίας, ἐβάπτισε τὸν Σωτῆρα ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ. Ἐνῷ δὲ οὗτος ἐβαπτίζετο, κατήλθεν ἐπ' αὐτὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν εἵδει περισσεύρας, ὅπερ ἐβεβαίωσε καὶ τοῦ λόγου τὴν θεότητα, καὶ ὅτι ὁ βαπτιζόμενος ἦτο ὁ ἀγαπητὸς καὶ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἠκούσθη δὲ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσα, ὅτι οὗτος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγαπητὸς, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Θεὸς ἠυδόκησε νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Τότε ἐφανερώθη καὶ τὸ ὄλον τοῦ μυστηρίου τῆς ἁγίας Τριάδος. Ὁ μὲν Πατὴρ ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐμαρτύρει τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. ὁ Υἱὸς ἐβαπτίζετο· τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατήρχετο ἐξ οὐρανῶν. Τότε σαφῶς ἐφανερώθη αὐτὸς ὁ ἐν τριάδι Θεός, καὶ καθιερώθη ἡ προσκύνησις τῆς ἁγίας Τριάδος, τοῦ κυριωτάτου τούτου δόγματος τοῦ χριστιανισμοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐορτὴ αὕτη καλεῖται **Θεοφάνεια** ἢ Ἐπιφάνεια, διότι ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ ἐν τῇ οἰκουμένῃ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης χρονολογεῖται καὶ τὸ βάπτισμα τῶν χριστιανῶν καὶ καθιερώθη τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ψαλλόμενον ἀπολυτικὸν ἔχει οὕτως·

Ἦχος Α'

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἵδει περισσεύρας ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές· ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτήσας δόξα σοι».

Ἡ ἐκλεκτὴ καὶ δραστήρια διακόνισσα Εὐθυμία Σπανοῦ, προσέφερε καὶ πάλιν τὰς ὑπηρεσίας της διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ὡραίαν ἐμφάνισιν τῶν νεανίδων εἰς τὴν τελετήν.

Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Τὴν ἑορτὴν ταύτην καθιέρωσεν ἡ Ἐκκλησία τὴν αὐριὸν τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων πρὸς τιμὴν Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη καὶ ἡ μεγάλη τιμὴ τοῦ νὰ τελέσῃ αὐτὸς τὴν βάπτισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲ συνέτρεξε νὰ κάμῃ τὴν ἑορτὴν μᾶλλον πανηγυρικὴν τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν ἐπέτειον ταύτην ἔφερεν ἐκεῖ

ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τὸ λείψανον τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Βαπτιστοῦ, αὐτῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία μὲ τόσῃν εὐλάβειαν εἶχε τεθῇ ἐντὸς τοῦ Ἰορδάνου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν.

Τὸ παρὰ τὸν Ἰορδάνην ἔργον τοῦ Ἰωάννου μᾶς διηγοῦνται οἱ Εὐαγγελισταί.

Μέχρι τοῦ τριακοστοῦ τῆς ἡλικίας του ἔτους εἶχε μείνει ἀνὰ τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς ζωὴν ἀσκητικὴν καὶ ἀφιερωμένην καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν μελέτην, καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐκείνην τελειοποίησιν, ἣ ὁποία ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ὑψηλότερον, τιμιώτερον, ἐνδοξότερον καὶ θεϊότερον ὄλων τῶν ὑπουργημάτων, ὑπηρετῶν ὡς Πρόδρομος τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ.

Τὸ ἐνδυμά του ἦτο ἀπὸ τρίχας καμήλου, εἰς δὲ τὴν μέσσην του ἔφερε δερματίνην ζώνην. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τροφήν του, αὕτη ἦτο ἀπὸ βλαστοῦς φυτῶν ἢ (κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων) εἶδη ἀκρίδων, τὰ ὁποία ἐπετρέπετο εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ τρώγουν κατὰ τὸν νόμον των (Λευιτ. ΙΑ', 22), προσέτι δὲ καὶ ἀπὸ μέλι ἄγριον.

Ἐπειδὴ πρὸς δικαίαν τιμὴν τοῦ Ἰωάννου ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας περισσοτέρας ἐορτὰς ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς ἐκάστου ἀπὸ τὰ μεγάλα σημεῖα τοῦ βίου του, θὰ καταμερίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν, περιοριζόμενοι ἐκάστοτε εἰς ὅσα εἶνε σχετικὰ πρὸς τὴν τελουμένην ἐορτήν. Ἐνταῦθα θὰ διηγηθῶμεν τὰ ἀναφερόμενα πρὸς τὸ κήρυγμα καὶ τὸ βάπτισμά του.

Ὁ Ἰωάννης εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα μεγάλου καὶ ἐπιβλητικοῦ κήρυκος τοῦ Θεοῦ λόγου.

Καὶ πρῶτον τὸ ἐξωτερικὸν παρουσιαστικόν του. Μὲ μακρὰν κόμην, μὲ ἡλιοκαῆ μορφήν, ἐμπνευσμένην δέ, σοβαράν, ἔνθεον, καὶ μὲ τὰς κινήσεις ἐντόνους, ἀξιοπρεπεῖς, ἰσχυράς, ἐφαίνετο ἀμέσως ὡς φυσιογνωμία ἐκτακτος καὶ ὑπέροχος, ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς προορίζει διὰ νὰ καθοδηγοῦν καὶ νὰ ἄρχουν.

Αὕτη ἡ ἐνδυμασία του, ἡ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀλλόκοτος, ἐνίσχυε τὴν ἠθικὴν ἐπιβολὴν του, παρουσιάζουσα τὸν ὑπέρτερον τῶν κοσμικῶν συνηθειῶν ἄνδρα, τὸν τραχύν, ἀλλὰ καὶ εἰ-

λικρινῇ ἀσκητὴν, τὸν δαμαστὴν τῆς σαρκός, τὸν ἀθλητὴν τοῦ πνεύματος, τὸν ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς ἐνδυμασίας κατέχοντα τὰ ὠραιότερα καὶ ἀφθονώτερα στολίσματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος.

Ἰσχυρὰ δὲ καὶ ἔντονος καὶ κυριαρχικὴ ἦτο ἡ φωνή του, δεσπόζουσα καὶ εἰς τὰς ὥρας τῶν μεγάλων συνοστισμῶν, καὶ θαυμασία ἐξεδηλώνετο ἡ ἀντοχή της, διατηροῦσα ἀκεραίαν τὴν δύναμίν της, μολοντί ἀκατάπαυστον ἀντήχει τὸ μεγαλόστομον κήρυγμα, καὶ ἔπαυε, μόνον διὰ νὰ τὸ διαδεχθῇ ἡ πρὸς ἓνα ἢ πρὸς ὀλίγους ὁμιλία. Καὶ ὁ θαυμασμός ἐπετείνετο καὶ ἐκορυφοῦτο ἐκ τῆς ὅλης σωματικῆς ἰσχύος, διότι, μετὰ τόσῃ λιτότητι καὶ νηστείαν, μετὰ τόσον κόπον, ὅστις ἔπαυεν ἀργὰ τὴν νύκτα, διὰ νὰ τὸν διαδεχθῇ προσευχὴ καὶ ἐλάχιστος μόνον ὕπνος, ὁ Βαπτιστὴς ἐφύλαττεν ἀκαταπόνητον τὴν ἀκμήν του. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ποτὲ ἀπέκαμνε, ἡ ψυχικὴ προθυμία ἀνεπλήρωνε τὴν καθυστέρησιν τῆς σαρκός, καὶ ἡ κοπιασμένη ἀλλὰ πάντοτε ἀντηχοῦσα καὶ ἐμψυχουμένη φωνὴ τοῦ ἐνθέου κήρυκος ἐκράτει κατάπληκτα καὶ ὑποτελῆ τὰ πλήθη.

Εἶπον «τὰ πλήθη», μόνον διότι ἐνώπιον τοῦ Βαπτιστοῦ δὲν ὑπῆρχον μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐπίσημοι καὶ ἰδιῶται, ἀλλ' ἐθεώρει ὅλους ἀπὸ τοῦ Ἰσοῦ, καί, ἂν ἔκαμνε διάκρισιν, αὕτη, ἦτο ὑπὲρ τῶν μικρῶν καὶ ἐναντίον τῶν μεγάλων, ὁσάκις οὗτοι, ἀνάξιοι τῆς ἐξουσίας των, τὴν μετεχειρίζοντο ὡς ἀκαχοί.

Τοιοιουτρόπως ἐπάτασσε καὶ ἐκαραύνωνε τὴν φαρισαϊκὴν ἔπαρσιν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ἐνδυμα ψευδοῦς ἀγιότητος ἔκρυπτε τὰ ἀηδέστερα καὶ φρικτότερα ἔλκη ψυχικῆς σκληρότητος καὶ ἀκαθαροσύνης. Καὶ εἰς τοῦτο γνήσιος Πρόδρομος Ἐκείνου, ὅστις ἀργότερα ἔμελλε νὰ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον των τὴν ὁμοβροντίαν τῶν

«Ουαί», ὠνόμαζε τοὺς φαρισαίους καὶ τοὺς Σαδδουκαίους «γεννήματα ἐχιδνῶν», καί, κρημνίζων τὰς καυχήσεις των ὅτι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἀβραάμ, τοῖς ἀντέταπτεν ὅτι ἡ σαρκικὴ καταγωγή των *ἦτο τίποτε ἐφ' ὅσον αἱ διαθέσεις καὶ τὰ ἔργα των τοὺς ἀπεδείκνυον ἀναξίους τῶν προγόνων των.*

Ἄλλοτε πάλιν τοὺς παρώμοιαζε με δένδρα ἄκαρπα, τὰ ὁποῖα περιμένει ἡ ἐκρίζωσις καὶ τὸ πῦρ. Ἀλλὰ καὶ τοὺς τελῶνας συνεβούλευε νὰ εἶναι εὐσυνειδήτητα ὄργανα τοῦ νόμου, μὴ εἰσπράττοντες διόλου περισσότερα ἀπὸ τὰ νόμιμα τέλη· καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν, ἔδιδε νοθεσίας νὰ εἶνε ὄργανα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς τάξεως καὶ νὰ μὴ γίνωνται ἐργάται πλεονεξίας καὶ διαρπαγῆς. Εἶχε δὲ μόνον συμβουλὰς πρὸς τοὺτους, ὅχι ἐπιπλήξεις καὶ φοβερισμούς· ἐπεὶ αὐτοὶ τὸν ἐπλησίαζον χωρὶς ἐγωισμὸν καὶ ἀλαζονείαν, ταπεινωμένοι καὶ πενθοῦντες, μετὰ τὴν διάθεσιν νὰ διορθωθοῦν, ὅχι νὰ περιεργασθοῦν τοῖς ἐφέρετο ὡς πατὴρ διδάσκαλος, σοβαρὸς πάντοτε, ἀλλὰ καὶ προσηνής, μετὰ ὁμιλίαν μᾶλλον, διόλου μετὰ μᾶστιγα.

Ἦτο αὕτη ἡ ἰδιαιτέρα, οὕτως εἰπεῖν, διδασκαλία τοῦ πρὸς μερικὰ πρόσωπα καὶ τάξεις. Εἶχεν ὅμως καὶ τὴν γενικὴν διδασκίαν του. Ποῦ ἐστρέφετο αὕτη; Εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς μετανοίας, ἐπεὶ ἦτο πλησίον ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἦτοι ἡ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νέα θρησκευτικὴ τάξις, ἡ ὁποία ἀπῆτει καρδίας καθαρὰς, συντετριμμένας καὶ τεταπεινωμένας. *«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».*

Ἔλεγε δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰ πλήθη· «Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί, οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ δια-

καθαριεῖ τὴν ἄλωνα αὐτοῦ· καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστω» (Λουκ. Γ' 16-18).

Ἄλλοτε πάλιν, καθορίζων τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ προφητεύων τὴν θυσίαν αὐτοῦ, ὡς τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του, εἶπεν· «Ἴδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». (Ἰωάν. Α' 29,30).

Περὶ τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἐνήργει ὁ Ἰωάννης, εἶπομεν ἀνωτέρω εἰς τὰ περὶ ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων. Ἐδῶ προσθέτομεν μόνον ὅτι τὰς βαπτίσεις ἐτέλει εἰς τὴν θέσιν Σαλείμ, πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦσαν ἀφθονώτερα καὶ βαθύτερα τὰ νερά.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε πλησίον του καὶ μαθητάς, προϋποτυπῶνων καὶ εἰς τοῦτο τὸν Ἰησοῦν, καὶ προετοιμάζων τὸν δρόμον τούτου. Διότι μερικοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν, ὁποίους αὐτὸς προπαρασκεύασε, προσέλαβεν ὁ Ἰησοῦς μεταξὺ τῶν ἀποστόλων. Ἐξ αὐτῶν δὲ λέγεται, ὅτι ἦτο καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πέτρου Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ ὕστερον ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου καὶ Εὐαγγελιστῆς.

Τὸ ἔργον τοῦ Προδρόμου ἐξηκολούθησε καὶ ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἤρχισε τὸ ἰδικόν του. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς ὅμως τοῦ ἡλίου ὠχρίασεν ὁ ἀστήρ. Ἡ περὶ τὸν Ἰωάννην κίνησις καὶ συρροὴ ὑπέκυψεν εἰς ἐλάττωσιν, διότι τὰ ρεύματα τῶν ὄχλων ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

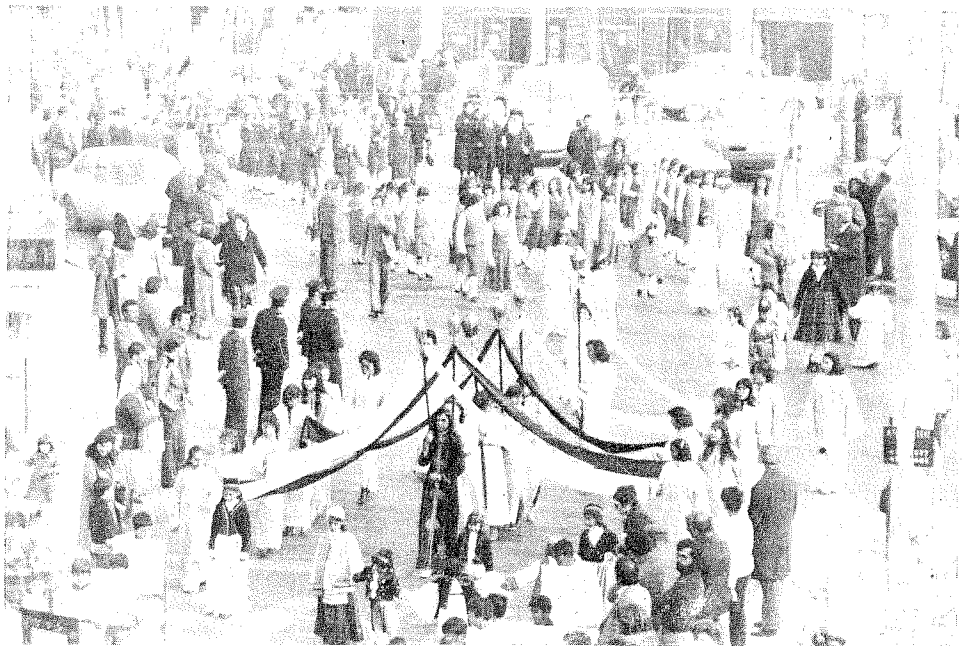
Ἦλθον δηλαδὴ μίαν φορὰν καὶ τοῦ εἶπαν, ἐνῶ ἀκόμη ἐβάπτιζε πλησίον τοῦ Σαλείμ· διδάσκαλε. ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἦτο μαζί σου ἐβράν τοῦ Ἰορδάνου, περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ὁποίου ἔχεις δώσει σὺ τὴν μαρτυρίαν σου, ἰδοὺ οὗτος βαπτίζει, καὶ ὅλοι πηγαίνουν πρὸς αὐτόν.

ΟΙ εἰπόντες τοῦτο ἦσαν μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου, καὶ τὸ εἶπον αὐτοὶ μὲ ἀθυμίαν, διότι ἤθελον τὰ πρωτεῖα ὑπὲρ τοῦ ἰδικοῦ των διδασκάλου. Αὐτὸς ὁμῶς, ἔξω τῶν ἀτμῶν τῶν γηίνων ἀδυναμιῶν καὶ ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, διεκήρυξεν ὅτι ἡ ὑπερτέρησις αὕτη τοῦ νυμφίου Χριστοῦ ἐκορύφωσε τὴν χαρὰν του· ὅτι αὐτὸς (ὁ Ἰωάννης) δὲν ἦτο παρὰ Πρόδρομος καὶ διακόνος του· ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ αὐξάνῃ, ὁ δὲ ὑπηρέτης του θὰ σμικρύνῃται· ὅτι οὗτος εἶνε ἐκ τῆς γῆς, ἐνῶ ἑκεῖνος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ τοῦτο δὲ κανεῖς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτόν· ὅτι τέλος ὁ Χριστὸς εἶνε

ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει ὀλόκληρον τὸ Πνεῦμα μετ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν ταύτην τῆς δύσεώς του ἀνακύπτει μὲ ὅλην τὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν ἡ λαμπρότης τοῦ Βαπτιστοῦ. Καὶ εἰς μαρτυρίαν αὐτῆς εἶπε περὶ τοῦ Προδρόμου του ὁ Ἰησοῦς, ὅτι κανεῖς ἄνθρωπος δὲν ἐστάθη μεγαλύτερός του.

Ἡ Ἑορτὴ αὕτη τοῦ Βαπτιστοῦ κατὰ τὰς 7 Ἰανουαρίου φαίνεται ὅτι καθιερώθη κατὰ τὸν πέμπτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, τὴν δὲ τιμίαν χεῖρά του ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διάκονός τις, Ἰὼβ ὀνομαζόμενος, περὶ τὸ 956-957.

Ἐν ἀκόμῃ μέρος ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς πομπῆς.

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶνε ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτάτας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔχουσα τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὸν δεύτερον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα. Κατὰ τὸ πρῶτον μὲν συμπεριελάμβανε καὶ τὰ Χριστοῦγεννα, ἐπεὶ καὶ κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐφάνη ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν ὅμως ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστοῦγεννῶν ἀπεχωρίσθη, ὁρισθεῖσα διὰ τὰς 25 Δεκεμβρίου, καὶ τὰ Ἅγια Θεοφάνεια, **ἐορταζόμενα τὴν 6ην Ἰανουαρίου, ἀναφέρονται εἰς τὴν φανέρωσιν τῆς Ἁγίας Τριάδος κατὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.**

Ἡ ἱστορία τοῦ βαπτίσματος τούτου εἶναι γνωστή. Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἀφῆσας κατὰ διαταγὴν θείαν τὴν ἐρημικὴν ζωὴν του, ἦλθε πρὸς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κηρύττων, ἐξομολογῶν καὶ βαπτίζων.

Τὶ ἦτο τὸ βάπτισμα τοῦτο;

Τὸ Εὐαγγέλιον τὸ χαρακτηρίζει ὡς βάπτισμα μετανοίας καὶ βάπτισμα ὕδατος. **Ὑδατος** πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος, ὅπου ὁμοῦ μὲ τὸ βλεπόμενον ὕδωρ ἐνεργεῖ ὑπὲρ τοῦ βαπτιζομένου καὶ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου πνεύματος· **μετανοίας** δέ, ἐπεὶ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, προπαρασκευαστικὸν ἀπλῶς εἰς τὸ Χριστιανικὸν βάπτισμα, δὲν ἔδιδε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλ' ἐπισημοποιεῖ μόνον τὴν μετάνοιαν τοῦ βαπτιζομένου καὶ τὸν προητοίμαζε διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν χάριν τοῦ Χριστιανικοῦ βαπτίσματος. Καί, καθὼς μανθάνομεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, πλήθη ἀμέτρητα, προστρέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Βαπτιστοῦ, ἐβαπτίζοντο ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου.

Ἐνῶ ἐξετέλει ὁ Ἰωάννης τὸ ἔργον τοῦτο, μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. Οἱ δύο συγγενεῖς (ἐκ τῶν μητέρων αὐτῶν) εἶχον νὰ ἴδουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας. Διότι ὁ μὲν Ἰωάννης πολὺ ἐνωρίς ἀφιερώθη εἰς τὸν ἐρημικὸν βίον· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔζη εἰς τὴν Ναζαρέτ αὐξάνων καὶ θάλλων εἰς τὰ θελκτικὰ τοπεία τῆς κωμοπόλεως ταύτης τῆς Γαλιλαίας ὑπὸ τὸ φιλόστοργον βλέμμα τῆς Παναγίας Μητρός Του.

Ἀλλὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐγνώρισεν εἰς τὸν Υἱὸν τῆς Ἐλισάβετ ποῖος ἦτο ὁ νέος ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸς αὐτόν. Καί, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐζήτηι νὰ βαπτισθῇ, ἐκπληκτοὶ οἱ παρευρισκόμενοι εἶδον τὸν αὐστηροπρόσωπον καὶ ἐπιβλητικὸν ἀσκητὴν καὶ διδάσκαλον νὰ ὑποχωρῇ μὲ ἀνέκφραστον εὐλάβειαν καὶ ταπεινῶσιν πρὸ τοῦ ἀγνώστου Γαλιλαίου καὶ ὅχι μόνον νὰ ἀρνῇται ὅπως τὸν βαπτίσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι αὐτὸς (ὁ Ἰωάννης) εἶχεν ἀνάγκην νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ ἑκείνου.

Διὰ τί δὲ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχεν ἀνάγκην βαπτίσματος;

Διότι, ὡς ἀναμάρτητος, δὲν εἶχε τίποτε νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ τίποτε νὰ ἀποπλύνῃ.

Καὶ ὅμως ἐπέμεινε νὰ βαπτισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, θέλων μὲ τοῦτο νὰ διδάξῃ ὅτι ὅχι βέβαια ἡ ἰδική του ἀνθρώπινη σὰρξ, ἀλλ' ἡ καθόλου ἀνθρωπότης, τῆς ὁποίας τὴν σὰρκα, ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας, ἐφόρεσεν, εἶχεν ἀνάγκην καθαρισμοῦ καὶ μετανοίας, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς συμμορφώσεως πρὸς πᾶσαν θείαν διάταξιν, ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς

τῆς τελείας πειθαρχίας εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς δηλώσεως ὅτι πρέπον ἦτο νὰ συμπεριληφθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ βάπτισμα, ὁ Ἰωάννης ὑπεχώρησε. Καὶ τότε εἰς τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου διεδραματίσθη σκηνὴ μυστηριώδους καὶ μοναδικῆς. Ἐν τῷ ὁρῶν ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀγαλλιάσει, διότι ἤξιοῦτο νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῦ Προδρομος κήρυξ ἀπεστάλη, κατέβη εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐτέλεσε τὸ βάπτισμα. Μόλις δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη ἀπὸ τὸ ὕδωρ, εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ καταβαίνει ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Οὐρανοῦ ὡσὰν περιστέρα καὶ νὰ ἔρχεται ἐπάνω εἰς αὐτόν. Καὶ συγχρόνως φωνὴ ἐξ οὐρανῶν ἠκούσθη λέγουσα· **οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.**

Ποῖος ἔβαλε τὴν φωνὴν ταύτην; Ὁ Πατήρ. Ποῖον δὲ ἦτο τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ φανερωθὲν ὑπὸ τὴν ὄρασιν περιστερᾶς τοῦ ἀκάκου τούτου καὶ ἀχόλου πτηνοῦ; Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ ἐφανερώθη ὁ Θεὸς ὁ τρισυπόστατος, ἡ Τριάς ἡ ἀγία, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς βαπτίσεως ἐκείνης ἐορτὴν ὠνόμασε Θεοφάνεια ἢ ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων.

Δὲν κατέβη λοιπὸν τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπάνω εἰς τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ τὸν καθάρῃ. Ἀναμάρτητος, Αὐτός, ἦτο καὶ ὁλοκάθαρος. Μήτε διὰ νὰ τὸν τελειοποιήσῃ. Διότι τέλειος ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀγιότητα, ἦτο τέλειος καὶ εἰς τὴν σοφίαν, ὅπως τὸ ἀπέδειξεν ὅταν εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν συνεζήτει μετὰ τοὺς διδασκάλους τῶν Ἰουδαίων ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ. Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐφάνη, ὅτι κατήρχετο ἐπάνω του, διὰ νὰ μαρτυρηθῇ, διὰ τῆς ὁρατῆς ἐμφανίσεως καὶ αὐτοῦ, ἡ τριαδικότης τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὁ ἔνσαρκος Χριστὸς

τὴν ἀποστολὴν του εἶχεν ἀπὸ τὴν θέλησιν καὶ τὴν εὐδοκίαν τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος, καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ὡς ἐφρόνει παλαιότερα ἡ ἀπιστία τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Εἰδωλολατρῶν, ἢ ὡς νομίζει σήμερον, ὁμοῦ μετὰ τὰ θύματα τῶν ψευδοθρησκειῶν, καὶ ἡ ὅσον φαντασμένη τὸσον καὶ τετυφλωμένη πλάνη τῶν ψευδοφιλοσόφων.

Ποῦ δὲ ὑπῆγε μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ Χριστός; Ὅχι εἰς τὸν θόρυβον τῶν πόλεων, ἀλλ' εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου. — Διὰ τί τάχα;— Διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι οἱ πειρασμοί, γενικὸς κληρὸς τῶν ἀνθρωπίνου γένους, δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὸν Χριστιανόν· ὅτι τὸ βάπτισμα δὲν μᾶς θέτει μακρὰν τοῦ ἀγώνος ἐναντίον τοῦ Πονηροῦ· ὅτι μόνον μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς θείας χάριτος ἡμποροῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα νικηταί· καὶ ὅτι διὰ τὴν νίκην ταύτην πρέπει νὰ καταγινώμεθα εἰς τὴν προσευχὴν καὶ νὰ προσέχωμεν καὶ μελετῶμεν τὸν ἑαυτόν μας μετὰ ἡσυχίαν, χωρὶς νὰ ἀπορροφώμεθα ἀπὸ τὰς κοσμικὰς μερίμνας καὶ νὰ γινώμεθα ἐν μετὰ τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος πολλάκις μετὰ τὰς ματαίας συνηθείας του, τὰς ἡδονὰς του, τὰς φιλοδοξίας του καὶ τὰς πλάνας του, ματαιώνει τὸ βάπτισμά μας, μᾶς γυμνώνει ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, καὶ μᾶς ρίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς καταστροφῆς.

Καὶ κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων ἐθεώρει πρέπον ἡ Ἐκκλησία νὰ βαπτίζῃ τοὺς κατηχουμένους, δικαίως δὲ ἕως σήμερον ἀποτελεῖ αὕτη μίαν ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας πανηγύρεις τῆς Ὁρθοδοξίας, ὀνομαζομένη καὶ ἐορτὴ τῶν Φώτων, διότι τῆς Ἀγίας Τριάδος ἡ φανέρωσις ἔφερε τὸν φωτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος εὐρισκομένης πρὶν εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν σκιάν.

Ἄρκετὰ δ' ἐνωρίς, ὡς βλέπομεν ἀπὸ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, ἡ ἐορτὴ

Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ι-Ω-Α-Ν-Ν-Η-Σ

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ **Ι** τοῦτο σημαίνει τὸν ἀριθμὸν 10. Τὰ οὐράνια ἀγγελικὰ τάγματα εἶναι ἐν ὧν δέκα α/ Σεραφεῖμ β/ Χερουβὶμ γ/ Θρόνοι δ/ Κυριότητες ε/ Δυνάμεις Στ'/ Ἐξουσίαι Ζ'/ Ἀρχαὶ Η/ Ἀρχάγγελοι Θ'/ Ἄγγελοι, ἐποίησεν δὲ καὶ τὸ δέκατον τάγμα τῶν Ἀγγέλων τοῦ Ἑωσφόρου, τὸ ὁποῖον οὐρανόθεν ἔπεσεν διὰ τὴν ἔπαρσιν καὶ ὑπερηφάνειάν του. Τοῦτο δὲ τὸ ξεπεσμένον τάγμα τὸ Ἑωσφορικὸν μέλει νὰ ἀναπληρωθῇ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ καλογερικὴ Ἀγγελικὸν σχῆμα λέγεται. Διότι ἐὰν οἱ Ἄγγελοι Παρθενεύουν ἀλλὰ καὶ ἡ καλογερικὴ μὲ Παρθενίαν σεμνῇνεται. Ἄν οἱ Ἄγγελοι Ἀγρυπνοῦν ἀλλὰ καὶ ἡ καλογερικὴ εἰς ἀγρυπνίας καταγίνεται. Ἄν τῶν Ἀγγέλων ἔργον εἶναι ἡ ἀκατάπαυστος πρὸς τὸν Θεὸν δοξολογία, ἀλλὰ καὶ τῶν Μοναχῶν τοῦτο ἴδιον εἶναι. Ἄν μὲ πτερὰ οἱ Ἄγγελοι ζωγραφίζονται, ἀλλ' ἰδοὺ πτερὰ καὶ εἰς τοὺς

Μοναχοὺς. Ποία; τὸ ἐπανοκαλύμμαχον. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον Ἀγγελικὴ ὀνομάζεται ἡ τῶν Μοναχῶν Πολιτεία, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καθὼς εἶπωμεν ἔχει νὰ ἀναπληρωθῇ τὸ ξεπεσμένον τοῦ Ἑωσφόρου Τάγμα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ διάβολος φθονεῖ πολὺ τὴν καλογερικὴν καὶ τὴν πολεμεῖ, διότι αὕτη θὰ ἀναπληρώσῃ διὰ τῶν ἐν ἔργοις λαμπάντων μοναχῶν τὸ ξεπεσμένον τοῦ Ἑωσφόρου Τάγμα. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ δέκατος ἀριθμὸς τοῦ **-Ι-** παριστάνει τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ 10ου τάγματος τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς Πρόδρομος ἔμελε νὰ ἀνακαινίσῃ.

Περὶ τοῦ **Ω**. Τοῦτο προεικονίζει φανερὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Πρώτην Παρουσίαν. Εἶπωμεν ἀνωτέρω πῶς τὸ **Ι** προεικονίζει τὸν Πρόδρομον, κατόπιν ἀκολουθεῖ τὸ **Ω**, τοῦτο κατὰ τοὺς γραμματικοὺς σύγκειται ἀπὸ δύο **ΟΟ**, ὅταν σμίξεις δύο **ΟΟ** κάνεις ἓνα **Ω**, τοῦτο καὶ κατὰ τὴν φωνὴν καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰκονίζει τὸν Κύριον **Ι**. Χριστὸν ὅτι δηλ. μέγας Θεὸς ὁ Χριστός, καὶ ὅτι ἐκ δύο φύσεων σύγκειται ἀσυγχύτως Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος καθὼς καὶ τὸ **Ω** ἐκ δύο **ΟΟ** ταῦτα δὲ τὰ δύο **ΟΟ** εἶναι δύο σφαιροειδεῖς κύκλοι· ὁ δὲ κύκλος οὔτε ἀρχὴν ἔχει οὔτε τέλος ὅθεν καὶ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοὺς Χριστὸς οὔτε ἀρχὴν ἔχει οὔτε τέλος. Διότι καθ' ὃ Θεὸς εἶναι ἀναρχος (χωρὶς ἀρχὴν) καὶ ἀτελεύτητος (χωρὶς τέλος) Θαυμαστὴ ὄντος ἡ παρομοίωσις τοῦ **Ω** μὲ τὸν Χριστόν, διὰ τοῦτο ἔλεγε καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ὁ ἴδιος «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ **Α**

τῶν Φώτων ἐτελεῖτο καὶ ὡς ἐορτὴ τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν της ταύτης, σήμερον μὲν τελεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀγιασμὸν ἐντὸς τῶν ναῶν, ἢ εἰς τὰς δεξαμενάς, ποταμοὺς καὶ παραλίας λιμνῶν ἢ θάλασσαν, μεταδίδουσα εἰς τοὺς πιστοὺς ἀπὸ ἁγιασμένον ὕδωρ· παλαιότερα δὲ οἱ Χριστιανοὶ ἐλάμβανον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς ταύτης, ὕδωρ ἀπὸ τὰς πηγὰς κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ τὸ ἐφύλαττον χάριν ἀγιασμοῦ ἐπὶ ἔτος ὁλόκληρον.

καὶ τὸ Ω». Ἴδου λοιπὸν τὸ Ι ὁ Πρόδρομος ἔμπροσθεν τοῦ Ω τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἡ Γραφή λέγει: «Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν Ἀγγελὸν μου πρὸ τοῦ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου» αὐτὰ περὶ τοῦ Ω.

Περὶ τοῦ **AN** καὶ τοῦ ἑτέρου **N**. Καὶ πρῶτον εἰπώμεν τὸ Ι (ὁ Πρόδρομος) κατόπιν τούτου τὸ Ω (ὁ Χριστός). Νὰ λοιπὸν ἡ πρώτη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν ἀπὸ τὸ Ω (τὸν Χριστὸν) ἀκολουθεῖ τὸ AN, τὶ δὲ θέλει νὰ εἰπῇ τοῦτο; Τὸ AN θὰ πῇ Ἀνάστασις. Τίνος; Τοῦ ἑτέρου N τὶ δὲ θέλει νὰ εἰπῇ τὸ δεῦτερον N; νεκρῶν Προσδοκῶ Ἀνάστασιν Νεκρῶν καὶ ζωήν... Ἴδου καὶ ἡ δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία, ὅπου μέλλουν νὰ ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί.

Περὶ τοῦ **H** Κατόπιν τοῦ AN καὶ τοῦ ἑτέρου N (ὅπου λέγουν Ἀνάστασιν νεκρῶν) τὶ ἔπεται; τὸ H. Τοῦτο δὲ τὸ H σημαίνει τὸν ἀριθμὸν ὀκτώ. Ὁ ὀγδοος δὲ ἀριθμὸς εἰκονίζει τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα τῆς μακαρίας καὶ τρισολβίου ζωῆς «Προσδοκῶ Ἀνάστα-

σιν Νεκρῶν καὶ ζωήν τοῦ Μέλλοντος αἰῶνος».

Περὶ τοῦ **Σ** κατόπιν δὲ ἀπὸ τὸ H (ὅπου εἰκονίζει τῆς μακαρίας ζωῆς τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα). Ἀκολουθεῖ τὸ Σ Τοῦτο τὸ Σ διακόσια δηλοῖ κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Ταῦτα δὲ ἀμέσως σύγκειται ἀπὸ δύο ἑκατοντάδας. Ὁ ἑκατοστὸς ἀριθμὸς παρὰ τῇ Γραφῇ λέγεται τέλειος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἑκατοστὸς ἀριθμὸς τέλειος, ἄρα ὁ δις ἑκατοστὸς = ὑπερτέλειος. Ἴδου λοιπὸν καὶ τὸ Σ ὅπου εἰκονίζει τὸ ὑπὲρ τέλειον τῆς αἰωνίου καὶ μακαρίας ζωῆς.

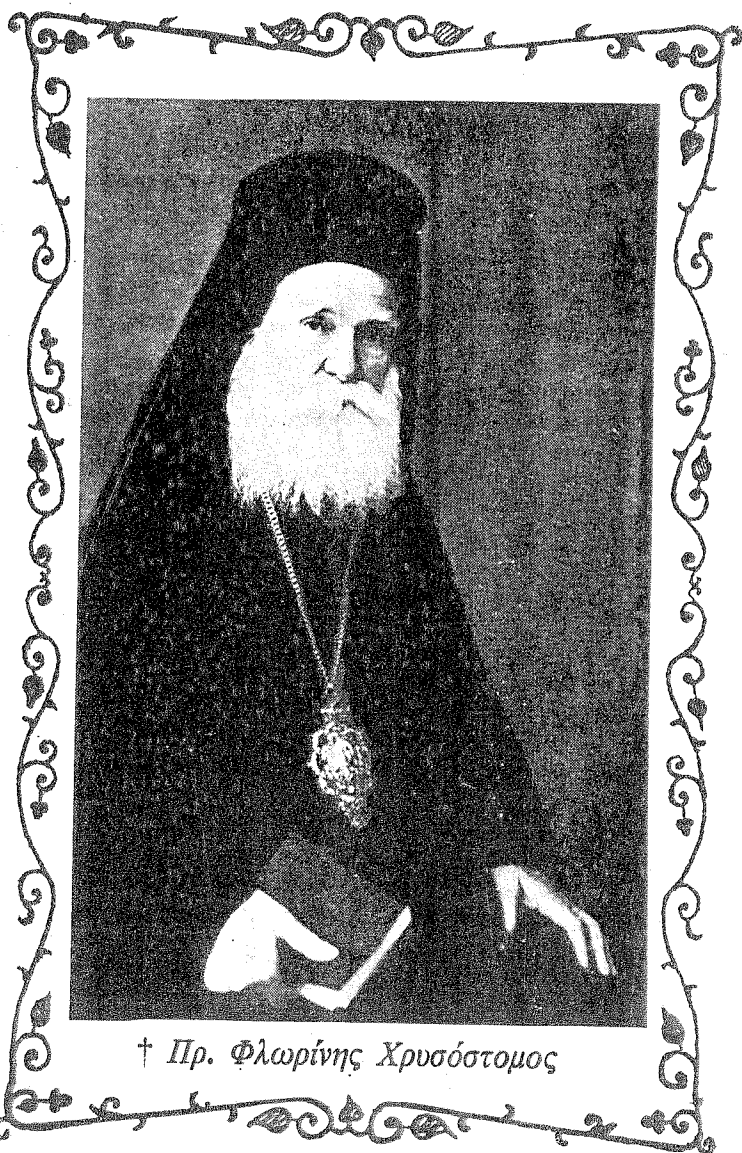
Ἐὰν δὲ μετρήσης τὰ Στοιχεῖα ἀπὸ τὸ ὄνομα ΙΩΑΝΝΗΣ θέλεις τὰ εὑρεῖν νὰ εἶναι ἀπὸ ἑπτὰ στοιχεῖα συγκεείμενον, διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο ποῦ ἡ προφήτις εἶπεν Ἄννα «ὅτι στεῖρα ἔτεκεν ἑπτὰ». Ἐνὰ μὲν διὰ τὴν τοῦ ἑπτὰ ἀριθμοῦ τιμὴν, ὅστις ἐν τῇ Γραφῇ εἶναι ἱερὸς καὶ σεβάσμιος. Ἄλλο δὲ ὅτι καὶ τὰ ἑπτὰ στοιχεῖα καθὼς κατὰ βάθος ἀνωτέρω ἔθεωρήσαμεν βρίσκομαι αὐτὰ εἰς ἓνα ἕκαστον ξεχωριστὰ νὰ ἔχη κάποια πνευματικὴν ἔννοιαν.
«ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ»

Δύο γὰρ εἰσὶ διαιρέσεις ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, μία μὲν, ὅταν ψύζωμεν τὴν ἀγάπην, δευτέρα δέ, ὅταν ἀνάξια τοῦ τελείν εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα τολμήσωμεν· ἐκατέρως γὰρ χωρίζομεν ἑαυτοὺς τοῦ πληρώματος· εἰ δὲ καὶ ἄλλως εἰς τὸ οἰκοδομεῖν τετάγμεθα, οἱ μὴ οἰκοδομοῦντες, ἀλλὰ καὶ πρότερον σχίζοντες, τί οὐκ ἂν πάθοιεν; οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν, ὡς φιλαρχία· οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι· κἂν μυρία ὦμεν ἐργασάμενοι καλὰ, τῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ διατεμνόντων, οὐκ ἐλάττονα δώσομεν δίκην, οἱ τὸ πλήρωμα κατατέμνοντες τὸ Ἐκκλησιαστικόν... οὐδὲ μαρτυρίου

αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείψειν τὴν ἁμαρτίαν ἔφησεν· εἶπε γὰρ μοι, τίνος ἔνεκεν μαρτυρεῖς; οὐ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ; ὁ τοίνυν τὴν ψυχὴν προέμενος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, πῶς τὴν Ἐκκλησίαν πορθεῖς, ὑπὲρ ἧς τὴν ψυχὴν προήκετο ὁ Χριστός; ἄκουε τοῦ Παύλου λέγοντας, ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος καλεῖσθαι ἀπόστολος, ὅτι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπόρθουν αὐτήν· οὐκ ἔστιν αὕτη ἐλάττων ἢ βλάβη τῆς παρὰ ἐχθρῶν, ἀλλὰ πολὺ μείζων· ἐκείνη μὲν γὰρ καὶ λαμπροτέραν αὐτὴν ἐργάζεται, αὕτη δὲ αὐτὴν καὶ παρὰ τοῖς ἐχθροῖς κατασχύνει, ὅταν ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων πολεμῇται.

(Ἱερὸς Χρυσόστομος)

Ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΗΣ ΗΜΩΝ

† Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

Εἰς ἡμᾶς ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα ἔλαχεν ὁ ἑνδοξος καὶ τιμητικὸς κλῆρος νὰ ἀγωνιζώμεθα ἐντίμως καὶ εὐδόκως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Θεσμῶν καὶ τῶν σεπτῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὧν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν ἐποφθαλμιῶσιν οἱ ποικιλώνυμοι ἐξωτερικοὶ καὶ ἐσωτερικοὶ ἐχθροί. Ὁ ἱερός καὶ ὑψηλὸς οὗτος ἀγὼν περιποιεῖ οὐ μικρὰν δόξαν καὶ τιμὴν εἰς ἡμᾶς, ἔχοντας βαθεῖαν τὴν συναίσθησιν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος, ὅπερ ἔχομεν ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν σεπτῶν τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεων καὶ τῶν Θεοπνευστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Θεσμῶν ἐνεπιστεύθησαν οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι πατέρες τῶν 7 Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν

Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅπως ἡ φρούρησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος εἶναι ἐμπει-
πιστευμένη εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων. Ἐπὶ εἰκοσπενταετίαν ἐμείναμεν ἀκοί-
μητοι φρουροὶ καὶ ἀνύστακτοι φύλακες, ἀγρύπνως φρικτοροῦντες ἐπὶ τῶν προμαχό-
νων τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, καὶ μὴ δειλιῶντες καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν νὰ προ-
σενέγκωμεν ὡς ὀλοκαύτωμα καὶ σεπτὸν καλλιέρρημα εἰς τὸν ἱερὸν τῆς πίστεως καὶ
τῆς Ὁρθοδοξίας Βωμόν. Ἐχλευάσθημεν, ὠνειδίσθημεν ὡς ὀπισθοδρομικοί, κατεδι-
κάσθημεν εἰς ἐξορίαν, εἰς φυλάκισιν καὶ πολυειδεῖς ἄλλας στερήσεις καὶ κακουχίας
ὑπέστημεν, ἀλλ' ἅπασαι πίεσεις καὶ κακώσεις, ἀντὶ νὰ φοβίσωσιν ἡμᾶς, ὡς ἡλπίζον
οἱ διώκται ἡμῶν, ἀπ' ἐναντίας ἐκράτουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἡμῶν, καὶ ἐχαλύβω-
σαν τὸ ἠθικὸν σθένος τῆς ψυχῆς, θεωρούσης τὰ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας παθήματα δό-
ξαν καὶ τιμὴν. Εἰς οὐκ ὀλίγας δὲ πίεσεις καὶ καταδυναστεύσεις ὑπεβλήθητε καὶ ὑμεῖς
ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα τέκνα, ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὰς σεπτὰς
παραδόσεις καὶ τοὺς ἱεροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας Θεσμούς, οὐ μόνον δὲν ἐκάμφθη, ἀλλὰ
ἔτι μᾶλλον ἐκρατύνθη καὶ ἐχαλυβώθη πρὸς καταισχύνῃν τῶν διωκτῶν, ἐπιλαθομένων
τῶν διδαγμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καθ' ἣ ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις, ὤ-
ταν πίεζεται τόσον κρατύνεται καὶ γιγαντοῦται. Οὕτω ἐδείχθητε καὶ ὑμεῖς ἄξιοι τῆς
κλήσεως, ἥτις ἔλαχεν καὶ ἐφ' ὑμᾶς νὰ ὑπερασπισθῇτε τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδό-
σεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰ χρυσόβουλλα τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀπ' αἰώνων συνυφα-
σμένης μετὰ τῆς Ἑθνικῆς ἰδεολογίας. Οὕτω προμαχοῦντες καὶ ὑμεῖς τῶν ἐκκλησιαστι-
κῶν παραδόσεων, ὑπερασπίζετε συνάμα καὶ τὰς Ἑθνικὰς παραδόσεις, ἃς διὰ μέσου
τῶν αἰώνων συγκρατεῖ, ζωογονεῖ, καὶ παραδίδει ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία. Διὸ καὶ ὀφείλεται εἰς ὑμᾶς ἀπὸ μέρους τῆς πολιτείας δόξα καὶ τιμὴ, διότι
ἐχόμενοι στερεῶς τῆς ἀκρεφνοῦς Ὁρθοδοξίας, δείκνυσθε συνάμα καὶ ὑπερασπισταὶ
καὶ τῆς Ἑθνικῆς ἰδεολογίας, ἣν ἐμπνέει εἰς ὑμᾶς ἡ ἀκράδαντος πίστις εἰς τὰ ὕψηλὰ
ιδεώδη τῆς Θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην δυστυχῶς δι' ὧσιν
ἐδιδάξαμεν καὶ ἐγράψαμεν καὶ δι' ὧσιν καρτερικῶς ὑπεμείναμεν δὲν ἡδυνήθημεν νὰ
πεῖσωμεν τοὺς διώκτας καὶ τὴν πολιτειακὴν συνείδησιν, ὅτι ὁ ἀγὼν ἡμῶν δὲν ὀρμάται
ἐκ ταπεινῶν ἐλατηρίων ἀλλ' ἐξ εὐγενῶν καὶ ὕψηλῶν τοιοῦτων, ἀφορώντων εἰς τὴν
ἀλώβητον τήρησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, καὶ τὴν μὴ ὀπεμπόλησιν τῶν
τιμαλῶν τίτλων τῆς ἀκράτου Ὁρθοδοξίας, οὓς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐκτήσατο ἡ
Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ πολυτίμων θυσιῶν. Ὅντως
ἡ Ὁρθοδοξία εὗρε τὴν πλήρη κατανόησιν εἰς τὴν μελίρρυτον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ
τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς εἰς τοὺς ὅρους τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. Διὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος
πίστις καὶ Ἑλληνικὴ σοφία συνεδέθησαν τόσο στενὰ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἑλλήνων
ἀγίων Θεοφόρων πατέρων, ὥστε ὁ χωρισμὸς τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου νὰ φέρῃ τὸν
θάνατον ἀφροτέρων. Εἰς τὴν ἀδιάσπαστον ταύτην ἔνωσιν καὶ ἀλληλεγγύην ὀφείλεται
ὁ θρίαμβος καὶ ἡ δόξα ἐμφοτέρων. Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ προσήνεγκεν ὑπὲρ
τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν Σταυρόν, ὅτι εἶχε πολῦτιμον ἐν οὐρανοῖς τὸν
Μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἡμετέρων προγό-
νων καὶ τῶν ἀγίων καὶ Θεοφόρων πατέρων συνεισήνεγκε ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ
ἄκρον ἄωτον τῆς ἀνθρωπίνου σοφίας καὶ ὑποδειγματικῆς αὐτοθυσίας. Τέλος ἃς ἐλπί-
σωμεν, καὶ ἃς εὐχρηθῶμεν, ὅπως ὁ νέος τῆς Χάριτος καὶ τῆς Χρηστότητος ἐνιαυτὸς
«1947» μᾶς δωροφορήσῃ, ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἑθνικῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν
ἐθνικῶν δικαίων, καὶ τὴν ἔνωσιν πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ πλασιῶ
τῶν σεπτῶν παραδόσεων καὶ τῶν ὀρθοδόξων Θεσμῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ὑπο-
κάρδιον πόθον παντὸς ὀρθοδόξου Ἑλλήνου, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποῖου πάλλει ὁ παλ-
μὸς τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑθνικῆς ἰδεολογίας.

Ἐρρωσθε ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα καὶ ἐνδυναμοῦσθε ἐν τῷ Χριστῷ, οὐ τὸ ἄπει-
ρον ἔλεος καὶ ἡ εἰρήνη σὺν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογία εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν,
Ἀμήν.

† Ὁ Πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος

ΔΙΑΤΙ ΕΜΜΕΝΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐμμένομεν εἰς τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

Α. Τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον ὡς Ἐκκλησιαστικὸς θεσμὸς ἔχει παράδοσιν πέραν τῶν 15 (δέκα πέντε) αἰώνων, ὅτε ἐθεσπίσθη ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου. Ὡς παράδοσις δὲ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιανόητος πᾶσα ἀλλαγὴ ἢ μεταρρύθμισις αὐτοῦ.

Β. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον λέγει «ἡ σπουδαιότητα τῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἴση τῶν θείων Κανόνων...», συνεπῶς τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον ὡς παράδοσις καὶ ἔθιμον καὶ Συνοδικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀπαράγραπτον μὴ ἐπιδεχόμενον μῆτε αὐξησιν μῆτε μείωσιν.

Γ. Ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος διὰ τοὺς ἀθετοῦντας τὴν προσταγὴν τοῦ παλαιοῦ Ἑορτολογίου λέγει «... ὁ γὰρ ἀντιφερόμενος εἰς τὰς προσταγὰς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπίπτει ἐνάντια τοῦ Παναγίου Πνεύματος» σημειωτέον ὡς εἶπομεν ὅτι τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον εἶναι ἀπόφασις τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου.

Δ. Ἡ Ζ' Οἰκουμένη Σύνοδος εὐκρινέστατα ἀπαγορεύει πᾶσαν ἀλλαγὴν τοῦ παλαιοῦ Ἑορτολογίου προστάζουσα «... εἰς τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἐγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα (τρίς)...», ἐπεὶ δὲ τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον εἶναι παράδοσις 15 αἰώνων καὶ ἅμα Συνοδικὴ ἀπόφασις, διὰ ταῦτα οἱ παραβάται αὐτοῦ ὑποπίπτουν εἰς θανάσιμον καταδίκην τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου.

Ε. Ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος γενομένη ἐν ἔτει 1583 ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποφαίνεται διὰ τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον ὡς κάτωθι «... ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα (παραδόσεις) τῆς Ἐκκλησίας... καὶ θέλει ν' ἀκολουθεῖ τὸ νεο-ἐφεύρετον Πασχάλιον (Νέο Ἡμερολόγιον)... ὅς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὅς εἶναι...».

ΣΤ. Ἡ Ἐγκύκλιος τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας,

Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, λέγει τὰ κάτωθι «... ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν — οἷον τὸ νέον Ἡμερολόγιον — κατελέγχει ἄλλειπῇ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον πίστιν... ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες... ἐκουσίως, ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον»...

Ζ. Αἱ ἐπὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι προστάζουν «... ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας ἢ ἀφαιροῦντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀναθεματίζομεν...» ὥστε τὸ Νέον Ἡμερολόγιον διὰ τῆς προσθήκης τῶν 13 ἡμερῶν εἰς τὴν εορτολογικὴν τάξιν, ὑπέπεσεν εἰς τὴν Αἰώνιον καταδίκην τῶν Ἀγίων Συνόδων.

Η. Ἡ Ζ' Οἰκουμένη Σύνοδος προτάσσει λέγουσα «... νὰ φυλάττωμεν ἀκαينوτομήτους τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφους ἢ ἀγράφους τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις...». [Ἡ' Κανὼν]. Ἐπεὶ δὲ τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον εἶναι ὄχι μόνον παράδοσις ἀλλὰ ἐγγραφὸς Συνοδικὴ ἀπόφασις, διὰ ταῦτα προστασώμεθα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ φυλάττωμεν αὐτὸ ἀκαινότητον.

Θ. Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὅς παρελάβετε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς...», τὸ δὲ παλαιὸν Ἑορτολόγιον εἶναι ὄντως Παράδοσις αἰώνων, θεσπισθὲν ὄχι δι' ἀπλοῦ λόγου, ὄχι δι' ἀπλῆς ἐπιστολῆς ἀλλὰ διὰ σοβαρωτάτης Συνοδικῆς ἀποφάσεως.

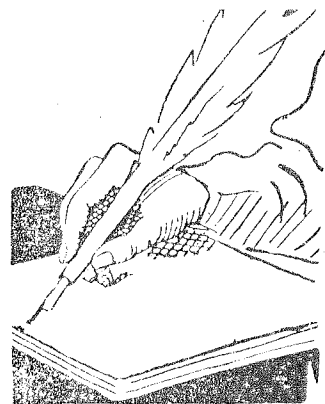
Ι. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει «... παράδοσις ἔστι, μὴδὲν πλέον ζητή...», ὥστε ἐφ' ὅσον τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον εἶναι παράδοσις αἰώνων, εἶναι ἀσεβὲς ν' ἀναζητηθῇ νέον Ἑορτολόγιον.

ΙΑ. Ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ Σύνοδος σαλπίζει «... πάντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τὸν ὅρον περὶ τῆς Ἁγίας Ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα — μετὰ τοῦ Μηνολογίου... ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους λέγομεν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας...» ὥστε ὅσοι ἀκολουθοῦν γραμμὴν διάφορον τοῦ παλαιοῦ Ἑορτολογίου, φέρουν τὴν θανάσιμον καταδίκην τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου.

Ἐν πέρατι τὸ Νέον Ἡμερολόγιον ἀκολουθεῖ τὴν τάξιν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς — Σαλαμίνας

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Ειδήσεις — Απόψεις — Σχόλια

Ἀναφορά εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΕΙΣ ΛΑΜΙΑΝ

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, εἰς τὰς 12 Δεκεμβρίου μὲ τὸ ὁρθ. ἑορτολόγιον ἐώρτασε τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Τὸν φερώνυμο Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸν τοῦ Ἁγίου εἰς Λαμίαν, μὲ πανηγυρικὸν παλμὸν καὶ ἄθρόαν συρροὴν ἐτίμησε ὁ πιστὸς λαός, ἀπὸ ὅλην τὴν Φθίδα καὶ τὴν Ἀττικὴν. Ἀπὸ τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνωρὶς τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς, ὁ κώδων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔστειλε τὸ μήνυμά του εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ χαρμόσυτος ἦχος του ἐμῆνει, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία, σήμερον ἑορτάζει τὸν Ποιμένα τῆς Τριμυθοῦντος, τὸν ὑπέρμαχον τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἁγίον Σπυρίδωνα τὸν θαυματουργόν.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Θεσ/κης κ. Εὐθύμιος ὅστις μετὰ τοῦ ἁγίου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου ἐτέλεσαν τὴν Πανηγυρικὴν Ἀρχιερατικὴν Θεϊὰν Λειτουργίαν συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν Πανοσιολογιωτῶν Ἀρχιμανδριτῶν κ. Διονυσίου Καλαργύρου καὶ κ. Ἀμβροσίου ἐκ Δράμας, τῶν Αἰδεσιμωτῶν Ἱερέων π. Ἡλία (ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ν.) π. Παναγιώτου καὶ π. Γεωργίου, καὶ τοῦ Ἱερολογιωτάτου Διακόνου π. Μακαρίου. Τὸν πανηγυρικὸν λόγον ἐξεφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Εὐθύμιος.

Τὴν Θ. Λειτουργίαν διεδέχθη λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ ἁγίου, τῶν Ἱεροψαλτῶν ψαλλόντων τὴν Λιτὴν τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὴν ἑορτὴν συμμετεῖχον ὅλος ὁ κλῆρος τῆς Ἐπαρχίας, ὁ λαός, καθὼς καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Παραρτημάτων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΔΡΑΜΑ

Τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, μὲ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἡ ἐνορία Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας, ἐτέλεσε τὴν καθιερωθεῖσαν ἑορτὴν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

Μετὰ τὴν Θεϊὰν Λειτουργίαν ἤρχισε ἡ ἑορτὴ εἰς τὴν ὁποίαν —παρὰ τὸ δριμύ ψῦχος— συμμετέσχον 38 κατηχητόπουλα.

Ἐψάλλησαν ὕμνοι τῆς ἑορτῆς καὶ ὑπὸ τοῦ παλαιμάχου Ἱερέως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Πρωθιερέως π. Μιχαήλ, ἐγένοντο ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μαθητὰς διὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Θείου Βρέφους. Ἐδόθησαν αἱ σωσταὶ ἀπαντήσεις παρὰ τῶν μαθητῶν. Διενεμήθησαν μὲ κλήρους γλυκίσματα, θρησκευτικὰ βιβλία, γραφικὴ ὕλη καὶ παιχνίδια.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν, οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι, οἱ ὅποιοι ἀνεχώρησαν κατενθουσιασμένοι.

Εἰς τὸν ἄξιον ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀγωνιστὴν Ἱερέαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν θερμὰ συγχαρητήρια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΒΛΑΣΦΗΜΟΝ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ τοῦ Β. ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ δημοσιεύματος εἰς τὸ ὁποῖον προέβη τὴν Δευτέραν 11 Ἰανουαρίου 1982 ν. ἡμ., Ἀθηναϊκὴ Ἐφημερίς (Ἐλεύθερη ὥρα), σάλος καὶ ἀγανάκτησις ἐδημιουργήθη εἰς τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν.

Ἡ περικοπὴ τοῦ βιβλίου μὲ τὸν βλάσφημον χαρακτηρισμὸν εἶναι: «—Θέ μου, εἶπε, ἂν ἦσουν δίκαιος δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὴν πάρεις τόσο νωρὶς κοντὰ Σου! Ἀλλὰ εἶσαι ἄδικος Θεέ. Εἶσαι... (ἀνήθικη λέξις)».

Μέχρι ἐδῶ παραμένει μόνο ἡ ἀγανάκτησις ἐναντίον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὅμως πληροφορήθηκε ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τὴν συνεννοησὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ ὅστις εἶχε λάβει σχετικὰς ἀναφορὰς ὑπὸ Μητροπολιτῶν διὰ τὴν λήψιν μέτρων κατὰ τοῦ συγγραφέως καὶ ἀντὶ νὰ ἀναπτύξη ὑπεύθυνα πρωτοβουλία προτίμησε νὰ καλύψῃ τὸ ὅλο θέμα ἔμειναν ὅλοι ἐμβρόντητοι...

● Τὴν 30.12.81 ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν (:) κ. Σεραφεῖμ, ὁ ἀντινούτσιος τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀρχ/πος Καρχηδόνας κ. Τζιοβάννι Μαριά-νι. Οὗτος, ἐπέδωκεν εἰς τὸν Ἀρχ/κον κ. Σεραφεῖμ, προσωπικὸν μήνυμα τοῦ Πάπα - Ἰωάννου - Παύλου Β', καθὼς καὶ τὰς εὐχὰς τῆς «Ἀγίας Ἐδρας» πρὸς τὸν κ. Σεραφεῖμ καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ νέου ἔτους.

Βοήθειά τους!...

● Τὴν Παρασκευὴν 12.12.81 μὲ τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον, ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ὑπερμάχου τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου, εἰς τὸ Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων ἐπληροφορεῖτο ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὅτι ἐωρτάσθη εἰς Βηθλεὲμ ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος καὶ ὁ Φράγκικος κλῆρος ἐφάνη εἰς τὴν ὁθόνην τῆς Τηλεοράσεως νὰ τελῇ τὴν Λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων!

● Ἄς μὴ διαμαρτύρεται ὁ «ΣΤΟΥΔΙ-ΤΗΣ» τοῦ Ὁρθοδ. Τύπου (ἀρ. φύλ. 488) κατὰ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Τηλεοράσεως ὅστις «ἢ δὲν ἤθελε ἢ δὲν ἤξευρε» διὰ νὰ ἐνημερώσῃ τοὺς τηλεθεατὰς ὅτι τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸ νέον οἱ παπικοὶ κατάφεραν νὰ παρουσιάσουν Χριστούγεννα εἰς Ἱεροσόλυμα!

Ἀλλ' οὔτε «οἱ συντάκται τῶν σχετικῶν πληροφοριακῶν προγραμμάτων» ἔχουν ὅλον τὸ βάρος τῆς εὐθύνης διότι δὲν «προέβαλον μίαν σκηνὴν ἀπὸ τὴν λειτουργικὴν λαμπρότητα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν ἐπίσημόν(!) τῶν Χριστουγέννων ἡμέραν».

Ὑπάρχει καὶ ἀνεπίσημος;...

● Ὁ φερόμενος ὡς «Στουδίτης» (:) καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ νέου ἑορτολογίου φέρουν τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸ εὐθύνης ἐὰν παραδεχοῦμε ὡς κριτήριον μίαν πραγματικότητα, ὅτι: εἶναι ἄμεσος ἡ σχέση τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς Θείας λατρείας, καὶ «ἡ σύγχυσις ἦν προκαλεῖ ἡ ἀλλαγὴ τοῦτου εἰς τὴν τάξιν τῆς Θείας λατρείας, χωρίζει τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν καὶ κάμνει τινὰς ἐξ αὐτῶν νὰ συνεορτάζωσι καὶ νὰ συνηστεύωσιν, οὐχὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀλλὰ μετὰ τῶν Δυτικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν κακοδόξων καὶ αἰρετικῶν, παρὰ τὴν παράδοσιν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας» (Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος).

Τὴν εὐθύνην φέρουν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Νέου ἡμερολογίου.

Τὰς τῶν δυτικῶν διδασκάλων φωνάς, οὔτε ἀναγνωρίζω οὔτε παραδέχομαι, τεκμαιρόμενος ὅτι διεφθαρμένοι εἰσιν. Οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως.

(Ἁγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός)

● Κατόπιν αποφάσεως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὠρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν Ἀρχιερέων τριῶν Ἱερέων καὶ πολλῶν λαϊκῶν μὲ σκοπὸν τὴν ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν. Αἱ μέχρι σήμερον ἐνέργειαι μᾶς δίδουν ἐλπίδας δι' ἐν εὐχάριστον καὶ θεάρεστον ἀποτέλεσμα. Περισοτέρας πληροφορίας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Νὰ καταργηθῇ τὸ «μωρό»!

Τὸ κείμενον τοῦτο, ἐδημοσίευσεν ὁ αἰμνηστος Ἱερομόναχος π. Εὐγένιος Λημόνης τὴν 17/6/48, εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἑλληνικὸν Αἶμα». Ἀναδημοσιεύομεν ταύτην ὡς ἐπίκαιρον θέμα τῶν ἡμερῶν μας καὶ εἰς μνημόσυνον τοῦ ἁγίου πατρός:

Ὡς νὰ ἦτο ἡ πτωχοτέρα τῶν ἄλλων γλωσσῶν ἡ ἔνδοξος ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἐπεκράτησε, δὲν γνωρίζω ἀπὸ πότε, μία ἐπιβλαβεστάτη συνήθεια νὰ ἀποκαλῇται τὸ βρέφος «μωρό» καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀκούγεται νὰ λέγεται παρὰ πάντων ἐντελῶς ἀπρεπῶς καὶ ἀνοήτως: «κοιμᾶται τὸ μωρό», «ἐμετάλαβε τὸ μωρό». «ἔλα διότι κλαίει τὸ μωρό» καὶ τόσα ἄλλα «μωρά». Ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ταύτης ἐγενικεύθη τόσον ὥστε νὰ ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ χεὶλη ὄχι μόνον ἀπλοϊκῶν καὶ ἀγραμμάτων, ἀλλὰ καὶ μορφωμένων ἀνθρώπων ἀκόμη δὲ νὰ λέγεται καὶ μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ἡγέτιδα τάξιν, ἥτοι ἱατρῶν, καθηγητῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημόνων. Τὸ κακὸν δὲ τοῦτο εἶναι φοβερόν. Ἀναμφιβόλως δὲ τὸ γεγονὸς ὀφείλομεν ν' ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν ὑπουλον τέχνην τοῦ Διαβόλου, ὅστις ἐπενόησε τὴν λέξιν αὐτὴν διὰ νὰ ὑβρίσῃ τὸν Παντοκράτορα Θεόν. Διότι τί ἄλλο παρὰ ὑ-

βριν ἀποτελεῖ τὸ συχνότατα ἀκούομενον παρὰ διαφόρων γυναικῶν μορφωμένων καὶ μὴ «Ἡ Παναγία μὲ τὸ μωρό», ἀντὶ νὰ εἴπωσι μὲ πλήρη εὐλάβεια «Ἡ Παναγία Θεοτόκος μὲ τὸ Θεῖον καὶ παντοδύναμον βρέφος» ἢ «Ἡ Παναγία Παρθένος Μαρία μὲ τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰς τὰς ἀγκάλας».

Ἀποκαμῶν ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος νὰ συνιστῶ καὶ νὰ κηρύσσω, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἄμβωνος, ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ ἡ ἀνευλαβὴς αὕτη χρῆσις τῆς ὑβριστικῆς λέξεως «μωρό», καταφεύγω εἰς τὰς στήλας σας, ἵνα καὶ δημοσία ἐκθέσω τὰς ἐν προκειμένῳ ἀντιλήψεις μου ἐπικαλούμενος τὸ ρητὸν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις «ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἐνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ, ὃς δ' ἂν εἴπῃ μωρέ, ἐνοχος ἔσται εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός».

† Ἱερομόναχος Εὐγένιος Λημονῆς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Πλήρης ἡμερῶν ἔλαβε τὴν κλῆσιν παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα ὁ αἰμνηστος ἀδελφὸς Γεώργιος.

Ὑπῆρξε ἀγωνιστὴς χριστιανὸς εἰς τὰς ἀδελφὰς ἐπάλξεις τῆς γλυκυτάτης Ὁρθοδόξιας, ἀπὸ τῆς ἐπελθούσης ἐορτολογικῆς μεταβολῆς. Πιστὸς ἀκόλουθος καὶ ὁμολογητὴς τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεων, ὡς καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος, μέχρι τελευταίας πνοῆς.

Συνετὸς οἰκονομάρχης καθοδήγησε τὴν οἰκογένειάν του διὰ τῆς εὐσεβείας εἰς πᾶσαν ἀρετήν.

Τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τῆς εὐσεβοῦς βιοτῆς του, θὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα διὰ τοὺς ἐπερχομένους.

Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία, ἐψάλλει εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Παρασκευῆς - Μοναστηράκι, ὑπὸ τῶν Σεβ/τῶν Ἀρχιερέων Πατρῶν, κ. Θεοφίλου καὶ Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου καὶ πολλῶν Ἱερέων.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

● Εἰς Ἐγκύκλιον ἐπιστολήν του πρὸς τὸ ποίμνιόν του ὁ Σεβ/τος Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν ἐν Σπηλαίῳ γεννηθέντα Δεσπότην καὶ τὴν Αὐτὸν γεννήσασαν Θεοτόκον Μαρίαν, ὅπως ζεσταθῇ ἡ καρδιά ἀπάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἀγωνιζομένων εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ μὲ ἓν στόμα καὶ μίαν καρδίαν, ἐν ταπεινώσει καρδίας δεχθῶμεν τὸν Χριστὸν εἰς τὸ Σπήλαιον τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Ταύτας τὰς ἀγίας ἡμέρας ὅς γίνη ἐγκάρδιος προσευχή ἵνα ὑψωθῶμεν ἀπὸ τὰ γήϊνα καὶ ταπεινὰ ἡμῶν πάθη εἰς τὸ τρίπτυχον τῶν ἀρετῶν: ταπείνωσιν - ἀγάπην - ἐνότητα. Τοῦτο ὅς γίνη γεννέθλιον δῶρον πρὸς τὸν Γεννηθέντα, ὅστις ἀργότερα, ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους, μὲ ἀγωνίαν θὰ παρακαλέσῃ τὸν Οὐράνιον Πατέρα δι' ἡμᾶς: «Ἵνα ὡσιν πάντες ἓν».

● Τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, ἐγένετο Χριστουγεννιάτικη ἐκδήλωσις μὲ ποιήματα, σκέτες, ὁμιλίας, ὕμνους καὶ ἐνόργανη μουσική, εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον - Ἰδρυμα Ἀγίας Τριάδος (Ν. Λιόσια), τοῦ ἀκούραστου πνευματικοῦ πατρὸς καὶ ἱδρυτοῦ Παν/του Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου Καλαργύρου.

Ἡ ἐμφάνισις καὶ ἀπόδοσις τῶν ὀρφανῶν κορασίδων, χάριν εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειάς τῆς ὑπευθύνου Καθηγητρίας, ὑπῆρξεν ἐπιτυχημένη καὶ ἄψογος.

Τὴν ἐκδήλωσιν παρηκολούθησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος, οἱ Σεβ/τοὶ Ἀρχιερεῖς κ.κ. Πατρῶν Θεόφιλος, Ἀχαρνῶν Ἀθανάσιος, Εὐβοίας Ἰουστίνος, Βοιωτίας Γεράσιμος, πολλοὶ κληρικοὶ καὶ πλήθος κόσμου.

Ὁ Μακαριώτατος ἠύχθη τὰς τροφίμους καὶ τὸν πνευματικὸν πατέρα των π. Διονύσιον διὰ μακροήμερευσιν καὶ ὑγείαν.

Ἐν ἀκόμῃ στιγμῷ τυπὸν ἀπὸ τὴν ἐορτήν.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΗΜΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῶν ἀκολουθοῦντων τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ὁμοφώνως καταδικάζει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ πολιτικοῦ Γάμου, τὴν ἀποποινικοποίησιν τῆς μοιχείας, τὴν νομιμοποίησιν τῶν ἀμβλώσεων, τὸ αὐτόματον διαζύγιον, τὴν περιφρόνησι τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, τὴν κατάργησι τῆς λογοκρισίας, τὴν τροποποίησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος διὰ τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας, θέτει ὑπ' ὄψιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Κυβερνήσεως τὰ ὡς ἄνω θέματα, τὰ ὁποῖα ἐκφράζουν αἰσθήματα καὶ πιστεύω τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου ΓΟΧ Ἑλλάδος, καλεῖ ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χριστιανοὺς εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων Φιλοθέης 5B' πλατεία Μητροπόλεως τὴν 8ην Φεβρουαρίου μετὰ τὸν νέον - 26.1.82 μετὰ τὸ ὁρθόδ. ἑορτολόγιον, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 6 Μ.Μ. μετὰ πρόγραμμα τὸ κόψιμο τῆς πίτας καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁμιλίαις μετὰ θέματα α) τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος, β) τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀντιθέων καὶ ἀντεθνικῶν νομοθετημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν εἰς τὴν καθιέρωσιν τοῦ πολιτικοῦ γάμου ὡς ὑποχρεωτικοῦ, τὴν νομιμοποίησιν τῶν ἀμβλώσεων, τὴν ἀποποινικοποίησιν τῆς μοιχείας κ.ἄ.

Τὸ πρόγραμμα περιέχει καὶ ἱερὰς ψαλμωδίας, ὑπὸ ἐκλεκτῆς βυζαντινῆς χορωδίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ι.Μ. ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΗΜΩΝ

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου 1981

Μακαριώτατε Δέσποτα.

Ἄγιοι Συνοδικοί. Εὐλογεῖτε ἡ εὐχή Σας.

Ἐν πρώτοις ταπεινῶς ὑποβάλλομεν τὰ σέβη καὶ τὴν μετάνοιαν ἡμῶν ἀσπαζόμενοι τὰς χαριτοβρύτους Ὑμῶν δεξιάς.

Διὰ τῆς παρούσης προαγόμεθα ὅπως γνωρίσωμεν Ὑμῖν τὰ κάτωθι:

Ἐπανακαμφάντων ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ τε Ἀγίου Καθηγουμένου καὶ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἐφραίμ, συγκληθείσης τῆς Γερωνικῆς ἡμῶν Συνάξεως, ἐλάβομεν γνῶσιν τῶν διαμειφθέντων καὶ ἀποφασισθέντων ἐν τῇ Ὑμετέρα Ἱ. Συνόδῳ καὶ ὄντως ἡσθάνθημεν πολλὴν τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τόσον ἡ χορεία τῶν πατέρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς ὅσον καὶ ἡ τῶν Ζηλωτῶν πατέρων τῶν ἀσκουμένων εἰς ἅπαν τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ τῷ γεγονότι συντόνῳ Συνοδικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν διχοστασιῶν καὶ κατὰ τὰς τῶν σκανδάλων, εἰς τὴν Μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Αἰφνης ὁ αἵθριος ὀρίζων τῆς ποθητῆς ἐνώσεως ἡμαυρώθη ὑπὸ μελανῶν νεφῶν παλιμβουλίας καὶ ἀδιαλλαξίας μετὰ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἀγίας καὶ Θεοφιλοῦς Συνοδικῆς ἀποφάσεως.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἐπληροφορήθημεν ἐξωδίκως καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ ἕτερα λυπηρὰ καὶ ἀνήκουστα, γέμοντα πλήρους καὶ ἐσκεμμένης συκοφαντικῆς δεινότητος καὶ ἐμπαθείας εἰς βάρος τοῦ τε Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἡμετέρου Καθηγουμένου. Ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐξερευόμενα ρήματα ἄπτονται καὶ θίγουν τὴν Ὁρθόδοξον τιμὴν καὶ κύρος, διαδηλοῦμεν, ὁμολογοῦντες, ὅτι τοιαῦτα εἶναι τελείως ἀνυπόστατα καὶ ἀπρεπῆ, λυπούμεθα δὲ βαθέως διὰ τὴν τοιαύτην πτώσιν Ἀρχιερατικῶν χειλέων οἱ ὧν ἐξεστομίθησαν. Φαίνεται ὅτι ἡ συκοφαντία εἰς τοὺς καιροὺς ἡμῶν εἶναι τὸ πλέον εὐκόλον καὶ ἀποδοτικὸν μέσον πρὸς προώθησιν τῶν ἰδιοτελῶν διαβουλεύσεων καὶ σχεδίων.

Ἐν συνεχείᾳ φρονούμεν ὅτι εἰς μίαν Συνοδικὴν σύγκλησιν, ἡ πλειοψηφία ἐκφράζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ

κατ' ἐπέκτασιν εἰς κάθε κοσμικὴν συλλογικὴν παρακάθῃσιν συνέδρων, ἡ πλειοψηφία ἔχει τὸν λόγον, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῆς εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι σεβασταὶ κατὰ πάντα ὑπὸ τῆς μειοψηφίας. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ χρηστὴ ἀπόφασις τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀρχιερέων εἶναι ὑπὸ δοκιμασίαν καὶ ναρκοθέτησιν ὑπὸ ἐνίων τῆς μειοψηφίας.

Ἀποροῦμεν ὄντως διὰ τὴν αἰτίαν καὶ λόγους τῆς νέας διαμορφωθείσης ἀντιδραστικῆς καταστάσεως, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ἐν λόγω συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ **μειοψηφία ὑπεστήριξεν** τὴν ἀποψιν τῶν ἀμοιβαίων ἐνεργειῶν καὶ συμπράξεως, ἥτοι ἄρσεως τῶν ἀργιῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀποκηρύξεων τῶν ἀποσχισθέντων Ἀρχιερέων ἀφ' ἑτέρου. Ἐνῶ οἱ προβαλλόμενοι ἰσχυρισμοὶ τῶν ἀντιδρώντων ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι, ὅτι τίθεται καὶ ἀποτελεῖ τάχα πρόβλημα τὸ θέμα τῆς ἐμπλοκῆς τῶν θρόνων ἢ ὅτι εἰς μίαν πιθανὴν περαιτέρω ἀδιαλλαξίαν καὶ περιφρόνησιν τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἀποσχισθέντων μειοῦται τὸ κύρος τῆς Συνόδου καὶ δημιουργεῖται κατάστασις. **Μήπως ἐὰν ἐπεκράτει ἡ γνώμη τῆς μειοψηφίας ἥτοι ἡ ἀμοιβαία σύμπραξις, δὲν θὰ ἐτίθετο πάλιν τὸ θέμα θρόνων;** Ἡ δὲ ἄρσις τῶν ἀργιῶν ἐὰν ἀκόμη γίνῃ καὶ δὲν τὴν ἀποδεχθοῦν οἱ ἀποκηρύξαντες μένει ὅμως ἡ ἀποκηρύξις ἡ ὁποία τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἐνῶ συγχρόνως τὸ κύρος καὶ ἡ ἐκτίμησις τῆς Συνόδου ὄχι μόνον δὲν μειοῦται τούναντίον δὲ ἐξυψοῦται. Ἐν προκειμένῳ ὅς ἔχωμεν πρὸς μίμησιν τὸ παράδειγμα τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ὅστις χάριν τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας ἐθυσίασεν τὸν θρόνον τῆς Κων/λεως παραχωρῶν τοῦτον εἰς τοὺς ἀντιμαχομένους καὶ ὀρεγομένους αὐτὸν Ἀρχιερεῖς. Ἐξ ἑτέρου φρονοῦμεν ὅτι ἐμπροσθεν τοῦ κεφαλαιώδους καὶ πελωρίου θέματος τῆς καταλλαγῆς, τὸ ζήτημα τῆς ἐμπλοκῆς τῶν θρόνων καθίσταται δευτερεύον καὶ δύναται νὰ διευθετηθῇ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀρκεῖ νὰ πρυτανεύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως **καὶ νὰ γίνουν θυσίαι.**

Συνοψίζοντες δὲ ἐπαναλαμβάνομεν ὅσα ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος μετὰ τοῦ ἡμε-

τέρου ἀδελφοῦ ἀνέπτυξαν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἥτοι ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀπόψεις τῶν διαμορφωθείσων γνώμων, τυγχάνουν μὲν, καὶ εὐρίσκονται εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀγάπης, πλὴν ὅμως ἡ τῆς πλειοψηφίας ἐνέχει περισσότερον οἰκονομίαν. Καὶ ἦτο ἀναγκαῖα αὕτη ἡ οἰκονομία, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀποκατάστασις τῶν διχοστασιῶν μετὰ τοιαύτην χρονίζουσαν καὶ παγίαν διένεξιν τῶν Ἀρχιερέων, ἔνεκα καταστρατηγήσεως τῶν Ἱ. κανόνων τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ εἰλικρινῶς, ὅτι ὅσα ἔλαβον χώραν, ἐγένοντο ἐνσυνειδήτως καὶ ἐν ἀπαθείᾳ. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται ὡς καὶ ἡ κοινὴ συνείδησις τῶν εὐλαβῶν Γ.Ο.Χ. ἀπαιτοῦμεν λήθην τοῦ παρελθόντος συνένωσιν καὶ σύσφιγξιν πρὸς συνέχισιν τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος. Διότι δὲν ὑπάρχουν λόγοι πίστεως οἱ ὁποῖοι νὰ δικαιολογοῦν τὴν διακοπὴν τῶν πνευματικῶν σχέσεων.

Ἐπομένως πᾶς ὁ ἀντιλέγων καὶ φέρων πρόσκομμα εἰς τὴν κατὰ Θεὸν αὐτὴν ἐνώσιν ὑποβάλλεται ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ὑπεναντίου καὶ ἀνθρωποκτόνου ἐχθροῦ, ὡς ἀντιπατασσομένης εἰς τὸ ἔργον καὶ θέλημα τοῦ Θεοῦ, συμφώνως καὶ τοῦ Κυριακοῦ λογίου **«ἵνα πάντες ἐν ὣσιν»**. Κατὰ δὲ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον «ὁ τοιοῦτος κᾶν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀρετῆς ἀνέλθῃ οὐδὲν κερδανεῖ, ἀλλὰ μετὰ τῶν πονηρῶν ἀπελευθεύεται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός». Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος λέγει «εἴτε Ἐπίσκοπος εἴτε πρεσβύτερος εἴτε Μοναχός, εἴτε λαϊκὸς βαρυτάτην ὑποστήσονται τὴν τιμωρίαν διὸ οὔτε σάκκοι, οὔτε πατερίτσαι οὔτε ὠμόφορα οὔτε κάρηνα οὔτε διδασκαλίας καὶ κηρύγματα, οὔτε ράσα καὶ σχήματα, οὔτε ἀγρυπνίαι καὶ νηστεῖαι, οὔτε τρώγλαι καὶ σπήλαια ὠφελοῦν, κᾶν ἀγωνίζονται μέχρι αἵματος, κᾶν μαστιγώνονται περισσότερον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐρημίτας **ἐὰν κατὰ τῆς ἐνώσεως παρατάσσονται**, οὐ μόνον ἐκ τῶν ἀγώνων αὐτῶν κερδανοῦσι ἀλλὰ καὶ ἐφόδιον μείζονος ἐπιστάσσονται τιμωρίας καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐκατομμυρίων ἀγωνιούντων ψυχῶν ἐπιφορτίζονται πρὸς τὴν μέλλουσαν παριστάμενοι κρίσιν, ὅπου καὶ τὰ λεπτότατα τῶν παροργισμάτων εἰς ἐξέτασιν ἀγεται».

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Στήτε και κραταιούσθε εις τὸ ἀναληφθὲν ὄντως ὑψηλὸν καὶ πεφιλημένον ἔργον, ὡς εἶναι ἡ ἐνωσις. Οἱ ζηλωταὶ Ἁγιορεῖται Πατέρες ἅπαντες εἶναι παρὰ τὸ πλευρόν ἡμῶν, εὐχόμενοι ὁλοψύχως καὶ διακαῶς, τὴν πραγμάτων καὶ ἐπιτυχίαν τῶν τοιούτων θεαρέστων ἐνεργειῶν.

Ἐπιστάμεθα δὲ καλῶς καὶ προειδοποιούμεν ὅτι εἶναι διαφορετικὴ νῦν ἡ κατάσταση καὶ οὐδεὶς θὰ ἀκολουθήσῃ πλέον, τυχὸν νέους παρασυναγώγους!...

Ἐξ ἐτέρου ὡς γνωρίζετε, ὁ εὐσεβὴς περιούσιος λαὸς τῶν Γ.Ο.Χ., ἔχει ἀμέσους στενοὺς πνευματικοὺς δεσμοὺς καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων καὶ ἰδιαίτερος μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἱ. Μονῆς. Ὡς ἐκ τούτου καὶ πρόσωπα καὶ καταστάσεις εἶναι σήμερον πολὺ γνωστὰ εἰς ἡμᾶς, ἀνὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ὅθεν ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ σοβαρότητι δηλοῦμεν καὶ διαβεβαιούμεν Ὑμᾶς, ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν ἅπαντες Γ.Ο.Χ. αἰσθάνονται ἄσχημα, ἂν μὴ ἀνυπόφορα καὶ ἀπελπιστικά, δι' ὅλην αὐτὴν τὴν τραγικὴν κατάστασιν τῶν διαιρέσεων καὶ μερισμῶν, ἀναμένωσι δὲ ἀγωνιδῶς καὶ ἀπαιτῶσι, τὴν ἄνευ ὄρων εἰρήνευσιν καὶ ἐνωσιν τῶν Ἀρχιερέων. Καὶ τοῦτο τὸ μαρτυρεῖ ἡ πληθὺς τῶν ἀπεγμωσμένων πρὸς ἡμᾶς ἀποστελλομένων ἐπιστολῶν καὶ ἐπισκέψεων των. Ὡς ἐκ τούτου καλούμεθα ἅπαντες ἀφ' ἐνὸς ἐκ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ἀφ' ἐτέρου ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας καὶ εὐσεβοῦς αὐτῆς ἀπαιτήσεως τῶν Γ.Ο.Χ., προσέτι καὶ πολλῶν εὐλαβῶν Νεοημερολογιτῶν, ὅπως συμβάλλομεν εἰς τὴν ἐνότητα, παραμερίζοντες τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ ἐν γένει τὴν ἐμπάθειαν, καθότι ὡς εἶπομεν καὶ ἀνωτέρω δὲν ἀφοροῦν καὶ δὲν ἀνάγονται εἰς ζητήματα πίστεως σαφῶς, οἱ σημερινοὶ χωρισμοί.

Ἐκ παραλλήλου, εἶναι ἐπιτακτικὴ σήμερον ἡ ἀνάγκη ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, καθόσον καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἡ Κιβωτὸς αὕτη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀντιπροσωπευόμενον σήμερον ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας, παρουσιάζει εἰκόνα ἄκρως λυπηράν, ἐπειδὴ καὶ τοῦτος ὁ Ἱερὸς Τόπος δὲν κατῴρθωσεν νὰ παραμείνῃ ἀμέτοχος καὶ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν τῶν σκανδά-

λων καὶ διχοστασιῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Δυνάμεθα δὲ νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ ἐπέκτασις αὕτη τῶν μερισμῶν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐκλαμβάνεται ἀβιάστως καὶ ἀποτελεῖ σημεῖον τῶν καιρῶν.

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἄς ἀναλογισθῶμεν καὶ ἃς συναισθανθῶμεν ἐν βαθεῖα περισυλλογῇ τελοῦντες, τὸ κρίσιμον καὶ χαλεπὸν τῶν ἀποκαλυπτικῶν καιρῶν οὐς διερχόμεθα, διότι εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητον ὅτι εὐρισκόμεθα ἐπὶ θύραις μεγάλων θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν, ἐνεκα τῆς ψύξεως τῆς ἀγάπης τῶν πολλῶν καὶ λίαν συντόμως θὰ ἰσχύσῃ τὸ Δαβιτικὸν «ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου Κύριε». Εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἄνευ ἀποθεμάτων ἀγάπης, ὄντες ἐγγὺς τῶν ἐπερχομένων θεηλάτων δεινῶν, οὔτε σθένος ὁμολογίας, οὔτε ὑπομονὴ εἰς τοὺς πειρασμοὺς θὰ ἔχωμεν, ἀπωλοῦντες οὕτω τὰς ἡμετέρας ψυχὰς.

Καιρὸς πλέον νὰ ἐγκολπωθῶμεν καὶ νὰ ἐνστερνισθῶμεν τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τὴν οἰκεῖαν δόξαν, διότι αὕτη χειμάζεται δεινῶς σήμερον, διότι αἱ ἀστήρικται ψυχαὶ καταρρέουν, οἱ δὲ ἐκλεκτοὶ πλανῶνται. Ὅστις δὲ ἐμποδίζει, ἐπαναλαμβάνομεν τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως, ἀληθῶς δὲν ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸν Δομήτορα Αὐτῆς καὶ δὲν θὰ ἔχῃ μερίδα μετ' Αὐτοῦ.

Ἐν κατακλείδι ποιούμεν θερμὴν παράκλησιν πρὸς τοὺς ἀντιδρώντας Σεβασμιωτάτους, ὅπως ἀρθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης των καὶ ὅπως συμβάλλουν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, διότι δὲν εἶναι θεμιτὸν καὶ ὅσιον νὰ παραβλέπουν τόσας ἀπωλουμένας ψυχὰς καὶ δὴ νεοπροσηλυτισθείσας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀγομένας πάλιν εἰς Νέον Ἡμερολόγιον καὶ τὸν Οἰκουμενισμόν, ἄλλως θὰ ἔχουν αἰωνίους τὰς εὐθύνας!...

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ τοῦ Προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης ἐπανασπαζόμενοι τὰς Ἀγίας Ὑμῶν Δεξιᾶς

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου

† Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Γ.Φ.Τ. Κάνιγγος 32

Παρακαλούνται οἱ ἔχοντες παραλάβει μπλόκ εἰσπράξεων, ὅπως κατὰ σύντομα χρονικά διαστήματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ δῆμιον, ἀποδίδουν λίσμον τῶν παρ' αὐτῶν εἰσπραττομένων χρηματικῶν ποσῶν. Ἡ διαθεσις τῶν ποσῶν τούτων θὰ γίνε-ται, ὡς κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐγκυκλίων ἐ-χει καθορισθεῖ, δηλαδή, διὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν τελούντων πάντοτε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν ἐφημέ-ριων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἀπαραιτήτως διατιθεμένων τῶν ποσῶν τούτων, διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσепράχθησαν. Διὰ πᾶσαν δαπάνην θὰ τηρῆται ἀμελητὶ ἢ ὑπὸ τῶν κειμένων Νόμων τῆς πολιτείας προ-βλεπομένη διαδικασία. Ἄπαντα τὰ δικαιο-λογητικὰ μετὰ τὸ πέρασ ἐκάστης ἐργα-σίας, θὰ ὑποβάλλονται εἰς τὴν Κεντρικὴν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν, πρὸς ἐλεγχον τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τού-των. Ἐπίσης ἡ ἀγορὰ κηροῦ ἐκ τοῦ ἐλευ-

θέρου ἐμπορίου, ὑπὸ τῶν εἰς τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμεῖον ὑπαγομένων δια-χειριστικῶς 15 Ἱερῶν Ναῶν, ἄνευ οὐδε-μιᾶς ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως τῆς Διοική-σεως ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Πληροφορία: Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην, τηλ. 36.28.280.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Β'

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητή-ματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύ-νους ὑπόλοιπα λίσμου, ἐκδοσις ἀποδεί-ξεων εἰσπράξεως κλπ, ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐ-λεγκτην τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεό-δωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἐνα ἐλάχιστον τμῆμα ἀπὸ τὸ ἀμέτρητον πλῆθος τῶν προσελθόντων κατὰ τὰ Θεοφάνεια ἐνθα ἐρίφθη ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἰς τὴν θάλασσαν.

ΥΜΕΙΣ ΕΣΤΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς

Εἶναι γνωστὸ τὸ λυπηρὸ φαινόμενο τῶν ἡμερῶν μας· ἡ ἀγνοία πολλῶν χριστιανῶν, διὰ σοβαρὰ ζητήματα τῆς πίστεως.

Ὁ λόγος αὐτός, εἶναι ἡ βασικώτερα αἰτία πού ἡ Ἱερὰ Παράδοσις ὄρισε τὸ Θεῖον Κήρυγμα σὰν ἀναπόσπαστο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας διὰ νὰ διδάσκεται καὶ ἐρμηνεύεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ σωτήρια Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ εἶναι οἱ «γεωργοὶ» καὶ ἀρμόδιοι διδάσκαλοι τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Θείων μυστηρίων. Εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Εἶναι Ἀπόστολοι!

Ἀποστολὴ τοῦ κάθε ἱερέως εἶναι νὰ ἀγιάσῃ καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ πνευματικὸ ποίμνιο πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι «βρώσις καὶ πόσις» οὔτε «ὀκνηρία καὶ μόνωσις» ἀλλὰ ἀφετηρία πνευματικῶν ἀγώνων διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων.

Σήμερα καταπιασθήκαμε μὲ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἱερατικῆς ἀποστολῆς, τὸν φωτισμό. Διὰ νὰ φωτισθῇ ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο Φῶς πού παρέχει τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο, χρειάζονται «γεωργοὶ» διδάσκαλοι διὰ νὰ «σπεύρουν» νὰ κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν. Εἶναι λοιπὸν τὸ μισὸ μέρος τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱερέως ὁ φωτισμός.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἱερεῖς, δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰκανότητα νὰ κηρύξουν. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ Ἐκ-

κλησία ὥρισε τοὺς ἱεροκήρυκας, ὥστε αὐτοὶ νὰ συμπληρῶνουν τὸ κενὸ αὐτό. Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Πρέπει νὰ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ ἐφημέριος τὴν προέλευσιν καὶ τὰ πνευματικὰ στοιχεῖα τοῦ ἱεροκήρυκος πού πρόκειται νὰ ὁμιλήσῃ στὴν ἐνορία του, καθὼς καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστην του.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τοῦ ἱεροκήρυκος, εἶναι μετάγγισιν (πνευματικοῦ) αἵματος εἰς τοὺς πληγωμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία χριστιανούς, οἱ ὅποιοι προσέρχονται εἰς τὸ πνευματικὸ Πανδοχεῖο (τὴν ἐκκλησίαν) διὰ τὴν θεραπεία τῶν πληγῶν, πού οἱ «λησταὶ» δαίμονες «παρὰ τὴν ὁδὸν» τοῦ βίου προξένησαν. Καὶ καθὼς ὅταν εἰς τὸν ὀργανισμό τοῦ σώματος μεταγγίσῃ ὁ ἱατρὸς ἄλλης κατηγορίας αἷμα, ἢ ὅταν τὸ αἷμα αὐτὸ εἶναι μολυσμένο οἱ συνέπειες εἶναι θανατηφόρες, παρόμοιους κινδύνους διατρέχουν καὶ οἱ χριστιανοὶ ὅταν ἡ μετάγγισιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου δὲν ἔχει τὴν σφραγίδα τῆς πνευματικῆς ὑγείας. Καὶ ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος βρίσκεται στὰ ἀνεπαίσθητα «μικρόβια» πού διοχετεύει ὁ ἀνεύθυνος διδάσκαλος καὶ δὲν ἔμπορεῖ ὁ κάθε χριστιανὸς νὰ ἀντιληφθῇ. Γι' αὐτὸ φέρει μεγάλην εὐθύνην ὁ ἐφημέριος ὅταν ἀδιάκριτα ἐπιτρέπει εἰς τὸν ὁποιονδήποτε ἱεροκήρυκα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἐδῶ ἂς ἀναφέρουμε ὠρισμένες βασικὰς προϋποθέσεις διὰ ἕναν ὑγιεῖ Ὀρθόδοξον ἱεροκήρυκα: α) Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ὀρθόδοξη ὁμολογία, β) οἱ τρόποι ζωῆς του, γ) ἡ ἐνδυμασία του, δ) τὸ περιβάλλον μέσα στοῦ ὁποῖο ζεῖ

καὶ κινεῖται. Αὐτὰ εἶναι τὰ βασικά. Τὰ πτυχία καὶ οἱ περγαμηνές ἔχουν δευτερεύουσα σημασία.

Δὲν εἶναι ὅμως ἡ ὁμιλία μοναδικὸς τρόπος διὰ νὰ διδάξῃ ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ ἱεροκήρυκας. Ὁ Θεὸς παραγγέλλει σὲ ὅσους πιστεύουν εἰς Αὐτόν: «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ὅταν λοιπὸν ἡ ζωὴ μας εἶναι «φῶς», κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὄχι μόνον ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ ἱεροκήρυκας ἀλλὰ καὶ ὁ κάθε χριστιανὸς θὰ γίνῃ μὲ τὴ ζωὴ του κήρυξ καὶ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου.

Μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτοῦ τοῦ θέματος, θυμήθηκα τὸ παρακάτω περιστατικὸ ποὺ γράφτηκε πρὶν πολλὰ χρόνια.

Ἕνας ἱεροκήρυκας ἔλαβε πρόσκληση ἐνὸς φίλου του διὰ νὰ δειπνήσουν μιὰ βραδυὰ στὸ σπίτι του. Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἡ οἰκοδόμοισα ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἱεροκήρυκα διὰ νὰ παίξουν χαρτιά. Ἐκεῖνος δὲν ἔ-

φερε ἀντίρρηση. Ὅταν ὅμως ἦρθαν τὰ χαρτιά καὶ ὅλα ἐτοιμάσθηκαν διὰ νὰ ἀρχίσουν, ὁ σεβάσμιος ἱεροκήρυξ εἶπε:

— Ἄς προσευχηθοῦμε καὶ ἄς ζητήσουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

— Νὰ ζητήσουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ; εἶπε ἡ οἰκοδόμοισα μὲ πολὺ ἐκπληξη. Δὲν ἔχω ἀκούσει ἄλλη φορὰ νὰ κάνουν κάτι τέτοιο πρὶν τὰ χαρτιά.

Καὶ ὁ ἱεροκήρυξ τότε ἀποκρίθηκε:

— Πρέπει νὰ κάνουμε κάτι διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἠμποροῦμε νὰ ζητήσουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

Ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ πρᾶξις ἔβαλε τέλος στὸ παιχνίδι τῶν χαρτιῶν, καὶ ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας - κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, τὸν κανόνα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου: «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας» μέγας κληθήσεται.

Συναπώλεσεν ἀνάξιος προσετῶς τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ.
(Σειράχ)

ΚΛΗΡΙΚΟΙ—ΓΟΝΕΙΣ—ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ!

Ἀνέβαινα τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, ἀπογευματινὴ ὥρα. Κόσμος πολὺς. Ἄλλοι ἐβάδιζαν βιαστικοὶ καὶ ἄλλοι κανονικά.

Σὲ ἓνα σημεῖο τοῦ δρόμου, σταματοῦσαν ὅλοι σχεδὸν οἱ περαστικοὶ καὶ κοιτοῦσαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν τοῖχο μιᾶς οἰκοδομῆς, καὶ κατόπιν συνέχιζαν τὸ δρόμο τους.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Τὶ νὰ ἦταν ἄραγε τὸ ἄξιο λόγου νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων; Ἄς πλησιάσω καὶ ἐγὼ εἶπα. Καὶ ἐπλησίασα. Τὶ ἦταν; Πρόγραμμα ἐνὸς Θεάτρου μὲ πολὺ μεγάλα γράμματα, κολλημένο σὲ μία πινακίδα. Καὶ ἦταν ἄραγε τόσο περιέργο πρᾶγμα αὐτό; Ὁχι. Τὸ περίερ-

γο καὶ ἐντυπωσιακὸ δὲν ἦταν ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, ποὺ πάντα σχεδὸν ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα παρουσιάζει, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, ποὺ ἔγραφε πρὸ κάτω: «Ἀκατάλληλον δι' ἀνηλίκους» — χωρὶς ὡστόσο νὰ παραλείπονται εἰς τὴν διαφήμισιν, ἄσεμνες παραστάσεις. Δηλαδή εἰς τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ἀνοικτὸς ὁ δρόμος διὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐκτὸς τῶν ἀνηλίκων! Περιττὸ εἶναι νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀπαγόρευση αὐτὴ πολὺ σπάνια τηρεῖται.

Τὸ ἔργο ἦτο ἄσεμνο! Καὶ ἔκριναν οἱ ἀρμόδιοι ὅτι ἔπρεπε νὰ λείπουν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ ἀνήλικοι νέοι.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἐχει ἐξαιρέσεις ἡ ἠθική; Καὶ ὁ νόμος τοῦ

Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποχρεώνει τοὺς νέους νὰ ἔχουν πειθαρχία καὶ νὰ ἐργάζονται τὴν ἠθική, μήπως κάνει καμμία ἐξαίρεση διὰ τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ἐγγάμους ἄνδρες καὶ γυναῖκες; Ἡ μήπως ἡ ἀκολασία γι' αὐτοὺς εἶναι δικαίωμα καὶ ἡ ἠθική ἐκλυση πρὸνόμιο δικό τους;

Καὶ ἔπειτα «ἀκατάλληλον δι' ἀνηλίκους». Πολὺ καλά. Ποιοὶ λοιπὸν θὰ ἔρθουν; **Οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες τῶν ἀνηλίκων!** Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τέτοιοι γονεῖς, ἐπανερχόμενοι ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς ἀνηθικότητος καὶ ἔχοντας ἀκόμη στὰ αὐτιά τους τὰ σαπρολογήματα τῶν ἡθοποιῶν, τὶ θὰ μπορέσουν νὰ διδάξουν τὰ παιδιὰ τους καὶ πῶς θὰ ἐπιβληθοῦν εἰς αὐτά; Διότι, ὅταν τὰ παιδιὰ γνωρίζουν ὅτι οἱ γονεῖς των ἐπανερχονται ἀπὸ παράστασις ἄσεμνη, τότε καὶ διδασκαλίαις ἀγγελικαῖς ἂν ἀκούσουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ὅπως οἵποτε θὰ τὶς περιφρονήσουν. Καὶ γίνονται οἱ γονεῖς, διαφθορεῖς τῶν παιδιῶν τους. Σὰς φαίνεται παράξενο;

Ὡσὰν νὰ μὴν ἔφθανε εἰς τὸν Διάβολον καὶ εἰς τὰ ὄργανά του τὸ θέατρο καὶ ὁ κινηματογράφος ποὺ προσέφεραν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἔδωσαν ἀπλόχερα σ' ὅλα τὰ σπίτια, —ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς ἀξιοθαύμαστες ἐξαιρέσεις ποὺ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ ποῦν τὸ ὄχι— τὴν Τηλεόραση ἢ ὁποῖα ἀντικαθιστᾷ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο μέσα εἰς τὸ σπίτι. Κατόρθωσε ἔτσι ὁ Διάβολος νὰ κἀνὴ τὴν οἰκογένειαν «θέατρο».

Γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ πηγαίνουν σὲ ἀκατάλληλες (μήπως ὑπάρχουν καὶ κατάλληλες;) θεατρικὰς παραστάσεις, ἢ σὲ ὑποπτα κέντρα καὶ διασκεδάσεις, ἢ σὲ χαρτοπαίγνια καὶ ξενύχτια ἀμαρτωλά, ἢ ἀκόμη μέσα στὸ σπίτι τους νὰ παρακολουθήσουν ἀκατάλληλα ἔργα στὴν Τηλεόραση, ἂς γνωρίζουν ὅτι, εἰσάγουν μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὸ μόλυσμα τῆς ἠθικῆς

σήμεως καὶ προετοιμάζουν τὸν ἠθικὸν τάφο τῶν παιδιῶν τους καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ σπιτιοῦ.

Ἄν ἔλειπαν τὰ «θέατρα» καὶ αἱ Τηλεοράσεις, ἡ κοινωνία μας —αἱ οἰκογένειαι μας θὰ εἶχαν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν ποὺ προσφέρει ὁ Θεός. Πόσα οἰκογενειακὰ ναυάγια δημιουργοῦνται ἀπ' αὐτὰ καὶ πόσα κοινωνικὰ δυστυχήματα!! Οἱ γονεῖς πρὸ παντὸς ἂς προσέξουν καὶ οἱ ἐντιμοὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς πατρίδος μας ἂς ἀγρυπνήσουν. Διότι, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνηθικότης καὶ τὸ ἔγκλημα λαμβάνουν ἐπίσημο χαρακτήρα διδασκαλίας ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὴν Τηλεόραση, ἐκεῖ ὅπως οἵποτε συντελεῖται ἡ ἠθικὴ ἐξαχρέωσις καὶ ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ καταπατεῖται.

Τοῦτον πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμπαίκεται, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι.
(Β' Πέτρ. Γ'. 3)

ΥΠΑΠΑΝΤΗ

(2 Φεβρουαρίου). Ἡ ἑορτὴ αὕτη ὠρίσθη πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μετὰ 40 ἡμέρας (κατὰ τὸν μωσαϊκὸν νόμον) παραστάσεως τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ παιδίου ἐν τῷ ναῷ. Τότε ὁ δίκαιος πρεσβύτης Συμεὼν ὑπήντησε τὴν Θεοτόκον καὶ ἐδέξατο τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Ἐδοξολόγησε δὲ τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· «**Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.**» — Καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη, ὡς καὶ ἡ χρονολογία (2 Φεβρουαρίου), ὠρίσθησαν μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς 25 Δεκεμβρίου ὡς ἡμέρας γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ.

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1982

«Εὐαγγελίσασθαι πτωχοὺς ἀπέσταλκέ με... Κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν».

ΜΗΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1982

(Λουκ. δ' 19-20)

- Ἐχων ἡμέρας τριάκοντα μίαν. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ ὥρας 14.
1. ΠΕΜΠΤΗ. † Ἡ κατὰ σάρκα Περιτομὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου († 379). Ἀργία. 14
2. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. (Προεόρτια Θεοφανείων) καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης. 15
3. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Μαλαχίου τοῦ προφήτου καὶ Γορδίου μάρτυρος. 16
4. ΚΥΡΙΑΚΗ. † ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ. Ἡ Συναξὶς τῶν ἁγίων ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων καὶ τοῦ ὁσίου Θεοκτίστου. Ἦχος πλ. Β' Ἐωθ. Θ'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον πρὸ τῶν Φώτων. 17
5. ΔΕΥΤΕΡΑ. (Προεόρτια τῶν Φώτων). Τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεωνά καὶ Θεοπέμπτου καὶ τῆς ὁσίας Συγκλητικής. Ἠσυχία. 18
6. ΤΡΙΤΗ. † Τὰ ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀργία. 19
7. ΤΕΤΑΡΤΗ. † Ἡ Συναξὶς τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. 20
8. ΠΕΜΠΤΗ. Τοῦ ὁσίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου καὶ τῆς ὁσίας Δομνίκης. 21
9. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου. 22
10. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης καὶ τοῦ ἁγίου Δομετιανοῦ ἐπισκόπου Μελιτινῆς. 23
11. ΚΥΡΙΑΚΗ. † ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ. Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Ἦχος βαρύς. Ἐωθ. Ι'. Ἀπόστολος τοῦ ὁσίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ φῶτα. 24
- Ἦχος βαρύς.
Ἀναστ. Ἀπολυτίκιον
- Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον· ἠνέψας τῷ ληστῇ τὸν παράδεισον τῶν μυροφόρων τὸν θρήνον μετέβαλες, καὶ τοῖς σοῖς ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας, ὅτι ἀνέστης Χρὶστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.
12. ΔΕΥΤΕΡΑ. Τῆς ἁγίας μάρτυρος Ταπανῆς. 25
13. ΤΡΙΤΗ. Τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἑρμούλου καὶ Στρατονίκου. 26
14. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀπόδοσις τῆς εορτῆς τῶν Θεοφανείων. Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῶ ἀναιρεθέντων ὁσίων πατέρων. Ἀγνής μάρτυρος. 27
15. ΠΕΜΠΤΗ. Τῶν ὁσίων Παύλου τοῦ Θηβαίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ἀπὸ σήμερον μέχρι καὶ τῆς 9ης Φεβρουαρίου ψάλλονται αἱ Καταβασαὶ τῆς Ὑπαπαντῆς: «Χέρσον ἀβυσσοτόκον...». Κοντάκιον: «Ὁ μῆτρان παρθενικὴν...» 28
16. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. † Ἡ προσκύνησις τῆς τιμίας ἀλύσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου. 29
17. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. † Τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου καὶ Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων νεομάρτυρος († 1838). Ἀργία. 30
18. ΚΥΡΙΑΚΗ. † ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Ζαχαρίου). Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. Ἦχος πλ. Δ'. Ἐωθ. ΙΑ'. Ἀπόστολος τῶν ἁγίων. 31
- Ἦχος πλ. δ'.
Ἀναστ. Ἀπολυτίκιον
- Ἐξ ὕψους κατήλθες ὁ Εὐσπλαχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.
- Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεῆς πίστεως.
- Ἐργοὶς λάμπαντες ὀρθοδοξίας, πᾶσαν σβέσαντες κακοδοξίαν, νικηταὶ τροπαιοφόροι γεγονάτε· τῇ εὐσεβείᾳ τὰ πάντα πλουτίσαντες, τὴν Ἐκκλησίαν μεγάλως κοσμήσαντες, ἀξίως εὐρατε Χριστὸν τὸν Θεὸν εὐχαῖς ὑμῶν δωρούμενον πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.
19. ΔΕΥΤΕΡΑ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, Μάρκου ἐπισ. Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ. 1
20. ΤΡΙΤΗ. † Τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου, καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου. Ἀργία. 2
21. ΤΕΤΑΡΤΗ. Τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ Νεοφύτου μάρτυρος. 3
22. ΠΕΜΠΤΗ. † Τοῦ ἁγίου Ἀποστ. Τιμοθέου καὶ τοῦ ἁγ. ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου. 4

23. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Κλήμεντος ἐπισκόπου Ἀγκύρας Ἱερομάρτυρος, Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος καὶ Διονυσίου ὁσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ.

24. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ξένης.

25. ΚΥΡΙΑΚΗ. † Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Γρηγορίου Ἀρχιεπ. Κ Πόλεως, τοῦ Θεολόγου. Ἦχος Α'. Ἑωθ. Α'. Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. *Τὴν ἑβδομάδα ταύτην γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.*

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Ο ποιμνικός αὐλὸς τῆς Θεολογίας σου, τὰς τῶν ρητόρων ἐνίκησε σάλπιγγας· ὡς γὰρ τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος ἐκζητήσαντι, καὶ τὰ κάλλη τοῦ φθέγγματος προσέτεθι σοι. Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

26. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ξενοφώντος ὁσίου καὶ τῆς Συνοδείας αὐτοῦ. *Κατάλυσις εἰς πάντα.*

27. ΤΡΙΤΗ. † Ἀνακομιδῇ τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου. Ἀργία.

28. ΤΕΤΑΡΤΗ. Τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου. *Κατάλυσις εἰς πάντα.*

29. ΠΕΜΠΤΗ. Ἀνακομιδῇ τῶν Ἱ. λειψάνων Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου καὶ Ἱερομάρτυρος.

30. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. † Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν: Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου. Ἀνάμνησις εὐρέσεως ἐν Τήνῃ τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας (1823). *Ἀργία καὶ κατάλυσις εἰς πάντα.*

Μεγαλυνάριον.

Ῥήτορες σοφίας θεοειδεῖς, στῦλοι Ἐκκλησίας, οὐρανίων μυσταγωγοί, Βασίλειε Πάτερ, Γρηγόριε Θεόφρον, καὶ εἴτε Ἰωάννη, κόσμῳ ἐδείχθητε.

31. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναγύρων καὶ (τῶν συμμαρτηρησάντων γυναικῶν) Ἀθανασίας (μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτῆς) Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας.

ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1982

Ἐχὼν ἡμέρας εἴκοσι ὀκτώ. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ ὥρας 13.

1. ΚΥΡΙΑΚΗ. † ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς. Τρύφωνος μάρτυρος. Περιπετούας μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῇ († 202). Ἦχος Β'. Ἑωθ. Β'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Ἦχος β'.

Ο τε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάντος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πασαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

2. ΔΕΥΤΕΡΑ. † Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.

3. ΤΡΙΤΗ. Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου, Ἀννης τῆς Προφῆτιδος.

4. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

5. ΠΕΜΠΤΗ. Τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀγάθης.

6. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Φωτίου Κ Πόλεως τοῦ Μεγάλου καὶ Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης.

7. ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ. † Καθ' ὃ μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, Παρθενίου ἐπισκ. Λαμπάκου καὶ τοῦ ὁσίου Λουκά, τοῦ ἐν Ἑλλάδι.

8. ΚΥΡΙΑΚΗ. † ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ, ἐν ἣ μνεῖαν ποιούμεθα τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάτου παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἁγίου μεγαλ. Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου καὶ Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου. Ἦχος Γ'. Ἑωθ. Γ'. *Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην γίνεται κατάλυσις τυροῦ, ὠῶν καὶ ἰχθύων.*

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πάτερ ἀγαθέ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μὴδὲ ἀρξείων δεῖξις τῆς βασιλείας σου· ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύνωνσέ με, καὶ ἤρξέ μου τὸν πλοῦτον· τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπισα· ἀναστὰς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σὲ ἐκβοῶ· Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ δι' ἐμὲ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου Χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάξης με καὶ τὴν πρώτην καταστολὴν ἐπενδύσης με, ὡς μόνος πολυέλεος.

9. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀπόδοσις τῆς εορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς. Νικηφόρου μάρτυρος καὶ Παγκρατίου ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

10. ΤΡΙΤΗ. † Τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους. Ἀργία.

Ἀπολυτίκιον ἡχος δ'.

Ὁ στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος ἀείφωτος τῆς Οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαραλάμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἐλυσσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

11. ΤΕΤΑΡΤΗ. Τοῦ ἁγ. Ἱερομ. Βλασίου καὶ τῆς ἁγ. Θεοδώρας τῆς Αὐγουστής.

12. ΠΕΜΠΤΗ. Μελετίου Ἀρχ/που Ἀντιοχείας.

13. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Μαρτινιανῷ ὁσίου. Ἀκύλα καὶ Πρίσκίλλης τῶν Ἀποστόλων.

14. ΣΑΒΒΑΤΟΝ † ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ ἐν ᾧ μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων ὁσίων καὶ Θεοφόρων πατέρων ἡμῶν. Τοῦ ὁσίου Αὐξεντίου.

15. ΚΥΡΙΑΚΗ. † ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, ἐν ἣ ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς Τρυφῆς ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ. Τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ὁνήσιμου. *Ἦχος Δ΄. Ἐωθ. Δ΄.*

28

Ἡ Κυριακὴ τῆς τυροφάγου. Καλεῖται οὕτως ἡ Κυριακὴ αὕτη, διότι κατ' αὐτὴν ἐσθίομεν τυρόν, ὡς καὶ καθόλου γαλακτώδεις τροφάς. Κατὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην ἀναγινώσκεται τὸ περὶ νηστείας καὶ ἐλεημοσύνης ἀνάγνωσμα τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου (κεφ. ζ').

* Τέσσαρες εἶναι αἱ συνήθεις νηστεῖαι, 1) ἡ τῶν Χριστουγέννων, διαρκοῦσα ἡμέρας 40 κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Μωυσέως, τοῦ νηστεύσαντος 40 ἡμέρας ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς τεσσαρακονθήμερου νηστείας τοῦ Σωτήρος· 2) ἡ τοῦ Πάσχα, ἥτις τὸ πάλαι διήρκει ἡμέρας 40, εἴτα δὲ προσετέθησαν ἡ πρὸ τούτου ἑβδομάς, καλουμένη μεγάλη, ἥτις ἦτο καὶ κυριωτάτη νηστεία, ὡς καὶ ἡ Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ τῆς ἑβδομάδος τῆς Ἀποκρέω· ὥστε ἐγένετο πεντηκονθήμερος νηστεία· 3) ἡ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀρχομένη ἀμέσως μετὰ τὴν

ΕΙΔΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν 18.11.81 ἀπεφασίσθη ἡ ἄρσις τῶν ἐπιβληθῶν ποινῶν εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς α. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον καὶ β. Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιον.

Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἀνωτέρω Ἐπίσκοποι ἔχουν ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς Ἀρχιερωσύνης των ἀπορρέοντα δικαιώματα καὶ θεωρεῖται ἀκώλυτος ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν εἰς ὅς Ἐκκλησίας ἱεουργοῦν.

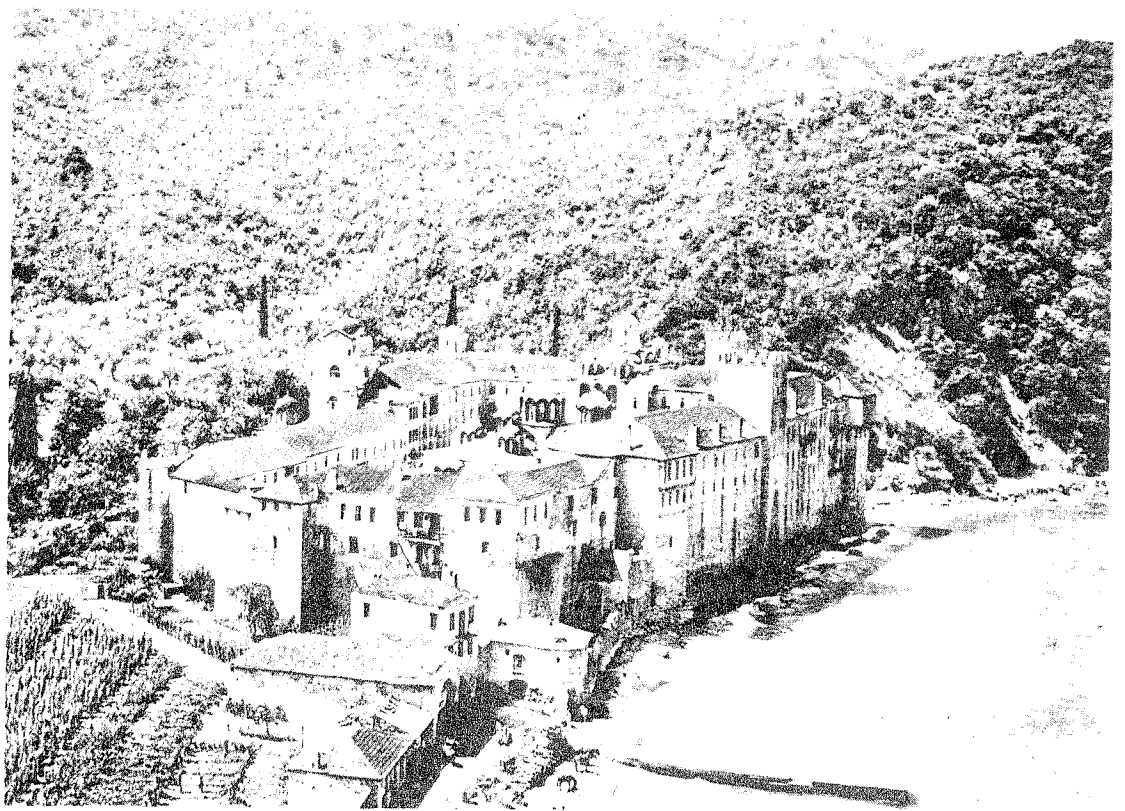
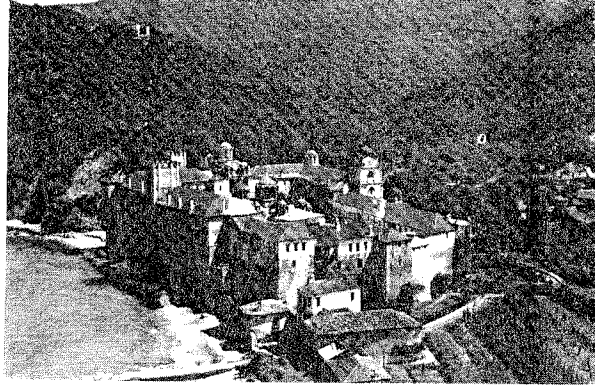
Ἡ πλήρης ἀποκατάστασις τοῦ θέματος των εἰς τὰς Μητροπόλεις των θὰ γίνῃ εἰς λίαν σύντομον χρόνον.

«Ἡμεῖς τοὺς Θεομοῦς τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προσπιθέντας ἡ ἀφαιρούντας τι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν»

(Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος)

Τὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Κοιμ. Θεοτόκου - Παναγ. Προυσιωτίσσης Τσακοῦ Ἀττικῆς, πλαισιώνουν με ἀγάπη τὸν Μακαριώτατον, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου, ὅπου μετέβησαν με πούλμαν διὰ νὰ ψάλλουν τὰ κάλαντα.

Άποψις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου